

ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΤΙΚΟΣ ΟΜΙΛΟΣ ΑΘΗΝΩΝ ΤΟ ΘΕΙΟΝ ΦΩΣ

Διμηνιαίο περιοδικό

Μάϊος - Ιούνιος 2021

Τεύχος 557

ΑΦΙΕΡΩΜΑ: Ἡ Θυσία καί ἡ Ἀνάστασις τοῦ Κυρίου

ΤΟ ΘΕΙΟΝ ΦΩΣ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΤΙΚΟΥ ΟΜΙΛΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

ΕΤΟΣ 52^ο

ΜΑΪΟΣ – ΙΟΥΝΙΟΣ 2021

ΤΕΥΧΟΣ 557

ΣΗΜΕΙΩΜΑ ΤΟΥ ΕΚΔΟΤΗ

Τό παρόν τεύχος εἶναι ἀφιερωμένο στή Σταυρική Θυσία καί στήν Ἀνάσταση τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ἀναλογιζόμενοι τά Πάθη τοῦ Κυρίου στίς δύσκολες αὐτές στιγμές πού περνοῦμε σάν Ἄνθρωπότητα, ἐλπίζουμε καί προσδοκοῦμε στήν Ἀνάστασή Του καί τήν Σωτηρία τοῦ κόσμου.

21 Ἀπριλίου 1970

Η ΕΝΝΟΙΑ ΤΗΣ ΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

ΦΑΡΑΧ: Φ-ωτεινός Ἀ-στήρ Ρ-υθμίζει Ἀ-ποδοχάς Χ-άριτος.

Ὅταν, ἀγαπητοί μου, ἡ ψυχὴ ἀνίσταται, ὁ ἄνθρωπος ἀποκτᾷ νέαν ζωὴν. Ἀρκεῖ νά ἀντιληφθῆ, ὅτι ἡ ἀνάστασις αὕτη εἶναι ἔργον τοῦ Κυρίου καὶ μόνον.

Εἰς παλαιότερους χρόνους οὐδεὶς ἐγνώριζεν ἕαν ἡ ψυχὴ δύναται νά ἀναστηθῆ, ἔστω καὶ ἐν τῇ Γῇ εὐρισκομένη. Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Χριστοῦ ἐφωτίσθητε ἀρκετά, διὰ νά ἀντιληφθῆτε τὴν ἔννοιαν τῆς ἀναστάσεως.

Ὁ Χριστὸς δὲν ἀνέστη δι' αὐτόν τόν Ἰδιον, ἀλλὰ δι' ἐσᾶς, ἵνα ἀποδείξῃ ὅτι ἡ ψυχὴ εἶναι ἀθάνατος καὶ δύναται νά ἀναστηθῆ πρὸ τῆς ἀπελευθερώσεως τοῦ σώματος, ἕαν βεβαίως εἴσθε ἐν ἀπολύτῳ ἁρμονίᾳ μέ τὰς ὑποδείξεις τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου. Ἔως σήμερον, πολλοὶ εἶναι ἐκεῖνοι οἱ ὅποιοι δὲν ἐγνώριζον ποῖα εἶναι αἱ ὑποδείξεις τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου. Διότι εἰς τὰ Παλαιὰ Κείμενα ὑπάρχουν σημεῖα σκοτεινά, τὰ ὅποια ὁ ἄνθρωπος ἐρμηνεύει κατὰ τὴν πνευματικὴν αὐτοῦ διάθεσιν καὶ οὕτω ἡ ἐρμηνεία τῶν Κειμένων δὲν εἶναι ὀρθή.

Τούτου ἕνεκεν ὁ Κύριος ἠθέλησεν, μέσῳ τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου νά δώσῃ εἰς ὑμᾶς τὰς ἀπαραιτήτους ὑποδείξεις τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου, ἵνα δι' αὐτῶν εὕρητε τὴν ἀθάνατον ζωὴν τοῦ Οὐρανοῦ εὐκόλως, ἀφοῦ πρῶτον φωτισθῆτε καὶ ἐφαρμόσετε τοὺς θεῖους Λόγους τοῦ Κυρίου.

Ὁ Κύριος μίαν καὶ μόνην φοράν ἐσταυρώθη. Σεῖς ὅμως δὲν γνωρίζετε πόσας ἄλλας φορές τόν σταυρώνετε μέ τὰς κακὰς σας πράξεις. Ἡ ἑορτὴ, λοιπόν, τῆς Ἀναστάσεως εἶναι ἑορτὴ σκέψεως τῆς ἐννοίας διὰ τὴν ἀπολύτρωσιν τῆς ψυχῆς σας ἀπὸ τὴν ὑλικὴν πίεσιν τοῦ κόσμου τῆς φθορᾶς!

Φιλοσοφήσατε ἐπ' αὐτοῦ τοῦ σημείου, διότι σήμερον οὐδεὶς ἐσκέφθη νά φιλοσοφήσῃ, ἵνα εὕρῃ τὴν ἀληθῆ ἔννοιαν τῆς ἀνυψώσεως τῆς ψυχῆς του. Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Κυρίου ὀφείλει νά γίνῃ ἡ ἀνάστασις τῆς ὄντοότητός σας. Διότι ἐκεῖ ἀποβλέπει ἡ θυσία τοῦ Κυρίου.

Δυστυχῶς, ὑπάρχουν ἄνθρωποι μέ λογικὴν, ἀλλ' οὐχί μέ ὀρθὴν κρίσιν, οἱ ὅποιοι ἀμφισβήτησαν ἀκόμη καὶ τὴν ὑπαρξιν τοῦ Κυρίου! Οἱ ἀνόητοι οὗτοι θά μετανοήσουν πικρῶς, ὅταν εὕρεθον εἰς τό ἀδιέξοδον τοῦ Οὐρανοῦ, καὶ οὐδεὶς θά εἶναι εἰς θέσιν ἐξ Ἡμῶν νά δώσῃ εἰς αὐτούς χεῖρα βοήθειας. Λαλοῦμεν διὰ νά μᾶς ἐννοήσετε, χωρὶς νά ἔχωμεν οὐδεμίαν εὐθύνην, ἀφοῦ σεῖς ἠγνοήσατε τὴν φωνὴν Ἡμῶν καὶ ἀμφισβήτησατε τὴν ὑπαρξιν Ἐκείνου.

Ἡ ἡμέρα τῆς αὐτοσυγκεντρώσεως εἶναι ἡ Μεγάλῃ Παρασκευῇ, ἥτις θεωρεῖται ὡς ἐξέχουσα ἡμέρα ἑορτῆς μέ ἀπύθμενον βάθος! Ἡ δέ Κυριακὴ τοῦ Πάσχα εἶναι ἡμέρα χαρᾶς. Λέγω χαρᾶς, διότι ἐν συγκρίσει μέ τὴν Μεγάλῃ Παρασκευῇ ἀπαλλάσσεσθε ἀπὸ τό βάθος τοῦ θανάτου καὶ ἀνυψώσεσθε εἰς τὰ ὕψη τῆς ζωῆς.

Διὰ τὴν Μεγάλῃ Ἑβδομάδα τῶν Παθῶν τοῦ Κυρίου καὶ τῆς Ἀναστάσεως Αὐτοῦ, σᾶς εὐχομαι καλὰς ἑορτὰς καὶ ἀποκάθαρσιν τῆς ὄντοότητός σας.

Φαράχ

20 Ἀπριλίου 1978

Η ΜΕΓΑΛΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

ΩΡΙΓΕΝΗΣ: Ἀγαπητοί μου, ἡ Μεγάλη Ἑβδομάς εἰσκλείει εἰς τὴν βαθυτέραν τῆς ἔννοιαν ὅλην τὴν πορείαν τοῦ Κυρίου. Ἐντὸς ὀλίγου θὰ ἐπαναλάβετε τὰς αὐτὰς εἰκόνας, ἀλλ' οὐχί μὲ ἐκείνην τὴν προσήλωσιν καὶ πίστιν, πού εἶχατε εἰς πολὺ παλαιότερους χρόνους. Τὰ πάντα ἔχουν ἀλλάξει. Ἀλλ' ἡμεῖς ἐδῶ θὰ τὴν ἐορτάσωμεν ὡς ἀμετάβλητον εἰκόνα τοῦ Οὐρανοῦ. Σεῖς τὴν ἐορτάζετε μετὰ θορύβου, ἀταξιῶν, φαινομενικῆς λύπης, ὑποκρισίας, ἀποβλέποντες ἐκ συνηθείας τὰς ἐορτασίμους ἡμέρας, ὡς ἄνθρωποι πού ἀναμένουν, μετὰ τὴν λύτρωσιν τοῦ Κυρίου, πῶς νὰ διασκεδάσουν, λησμονοῦντες τὰ πάντα καὶ πρό παντός τὸν ἀνθρωπισμὸν.

Σεῖς, βεβαίως, οἱ πιστοί, ἀπ' αὐτῆς τῆς ἀπόψεως εἴσθε ὀλιγώτερον ἀμαρτωλοὶ ἀπὸ τοὺς ἱερεῖς σας. Διότι ἐξ αὐτῶν ἐξαρτᾶται νὰ σᾶς καθοδηγοῦν διὰ μέσου τοῦ Φωτός τοῦ Κυρίου, εἰς τὴν ὀρθότητα, τὴν πίστιν καὶ τὴν ἀγάπην. Ὅλοι γνωρίζετε πῶς γράφεται ἡ Ἀγάπη. Οὐδεὶς σας, ὅμως, γνωρίζει τὴν ἔννοιάν της! Ἐχετε παρεξηγήσει τὸ βαθύτερον νόημά της, τὸ ὁποῖον σᾶς ἐδίδαξεν ὁ Κύριος προτοῦ ἀκόμη ἐκπνεύσει ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ, παρακαλῶντας τὸν Πατέρα Αὐτοῦ νὰ συγχωρήσῃ τοὺς ἐνόχους, διότι δέν γνωρίζουν τί ποιοῦν!

Ἡ ἡμέρα αὐτὴ πού ὁ Κύριος παρέδωσε τὴν ψυχὴν Του, εἶναι ἡ μεγαλυτέρα ἐορτὴ τοῦ Χριστιανισμοῦ, διότι δέν κατώρθωσεν οὐδεὶς ἐκ τῶν μεγάλων συγγραφέων νὰ ἀποδώσῃ τὸ βάθος τῆς θυσίας αὐτῆς τοῦ Κυρίου διὰ τὴν Ἀγάπην Του πρὸς τὸν ἄνθρωπον. Ἡ ἡμέρα τῆς Ἀναστάσεως, εἶναι βεβαίως ἡμέρα χαρᾶς καὶ ἀγαλλιᾶσεως, διότι ἀνεστήθη ἡ Ζωὴ καὶ ἔλαβε θέσιν εἰς τοὺς Οὐρανοὺς, πλησίον τοῦ Πατρός Του. Καλῶς ἐορτάζεται καὶ χαίρει ἡ Φύσις ὅλη. Ἀλλὰ ἡ τῆς Ἀναστάσεως ἐορτὴ εἶναι δευτερευούσης σημασίας, ὅταν ὁ πόνος ἴσταται, τῆς Ἀγάπης τοῦ Κυρίου, πολὺ ὑψηλότερα αὐτῆς ταύτης τῆς Ἀναστάσεως. Ὅλον τὸ βάρος τῆς Γνώσεως ἐκεῖ κλίνει καὶ ἀπὸ ἐκεῖ θὰ ἐννοήσετε, διατί ἡ Ἀνάστασις ἔρχεται ὡς βάλσαμον τοῦ πόνου.

Λυποῦμαι πολὺ, διότι τόσον οἱ θεολόγοι, ὅσον καὶ οἱ λοιποὶ συνάδελφοί των κληρικοὶ, ποτέ δέν ἐσκέφθησαν μὲ σοβαρότητα τὰ δύο αὐτὰ σημεῖα, τοῦ πόνου καὶ τῆς θυσίας, μὲ τὴν Ἀνάστασιν καὶ τὴν Ἀγάπην. Ὅλοι παπαγαλίζουν τὰ τροπάρια, τοὺς ὕμνους, τὰ μοιρολόγια, διὰ μίαν στιγμὴν καὶ ὕστερον λησμονοῦν τὰ πάντα, ὡσάν νὰ μὴ συνέβη τίποτε. Βεβαίως δέν συνέβη τίποτε, ἀλλὰ γίνεται μία ἀναπαράστασις τοῦ καιροῦ ἐκείνου, διὰ νὰ διδαχθῆτε ἐξ αὐτῆς διδάγματα τὰ ὁποῖα δέν ἐγνωρίσατε, δέν ἀντελήφθητε, δέν ἐφαρμόσατε.

Πάντως, ὡς ἀδελφούς μου, εὐχομαὶ ἡ φώτισις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος νὰ σᾶς καθοδηγήσῃ πρὸς τὸ ἀνατέλλον φῶς τοῦ Κυρίου, τὸ ὁποῖον σήμερον πνευματικῶς θὰ δράσῃ ὑπὲρ τῆς ἀδελφοσύνης τοῦ Χριστιανικοῦ Κόσμου.

Τόσον ὁ Πνευματικὸς Κόσμος, ὅσον καὶ ἐγὼ σᾶς εὐχόμεθα καλὸν καὶ εὐχάριστον τὸ Ἅγιον Πάσχα.

Ὁριγένης

9 Ἀπριλίου 1966

Η ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

.....
 ΦΑΡΑΧ: Σήμερον θά ἐορτασθῆ ἡ ἐπέτειος τῆς Ἀναστάσεως· δηλαδή θνήσκει τό σῶμα καί ἀνίσταται ἡ ψυχή, ἡ ἀθώα, ἡ γαλήνιος καί σωτήριος ψυχή τοῦ μεγάλου Τέκνου τῆς ἀφθάρτου Ἀθανασίας, διά νά λάβῃ εἰς τό Ἐπουράνιον Βασίλειον τά σκῆπτρα τοῦ Πατρός Του.

Πρῶτον Τόν ἐσυκοφάντησαν, Τόν ἐρράπισαν, Τόν ἔπτυσαν, Τόν ἐχλεύασαν, Τόν ἐμαστίγωσαν, διά νά Τόν θανατώσουν μεταξύ τῶν δύο κακούργων.

Ποῖον;

Τόν Σωτήρα τῆς Ἀνθρωπότητος!

Ποῖοι;

Οἱ Φαρισαῖοι καί οἱ Ἱερεῖς των. Καί ἐδειλίασεν ἡ Ἀρχή τοῦ Ρωμαϊκοῦ νόμου νά δώσῃ δικαιοσύνην εἰς τήν ἀθώότητα. Ἐδειλίασε, διά νά μή ἀπολέσῃ τήν φήμην καί τήν δόξαν τῆς κραταιᾶς Ρώμης, διά τοῦ σοφιστικοῦ τεχνάσματος «Νίπτω τάς χεῖρας μου». Ἡ δύναμις τοῦ Πιλάτου, ἐκάμφθη πρό τοῦ μεγαλείου Του, διά ν' ἀποθάνῃ ἀργότερον ὡς ἄγνωστος καί εὐτελής θνητός. Οἱ Ἰουδαῖοι ἐπλήρωσαν, αὐτοί καί τά τέκνα των, τάς συμφοράς τῆς χώρας των.

Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Κυρίου, εἶναι ἀναγέννησις εἰς τάς ψυχάς τῶν ἀνθρώπων· εἶναι Φῶς Ἐλπίδος, διά τήν μεταθανάτιον ζωὴν των, εἶναι Ἀγάπη, θυσιασθεῖσα ὑπέρ τῆς σωτηρίας τῶν ψυχῶν των, εἶναι Γνώσις Ἀπόκρυφος, μεταδιδόμενη σήμερον διά τῆς Ἀποκαλύψεως.

Ὁ μετανῶν ἐγκαίρως καί ἀσπαζόμενος τάς Ὁδηγίας τοῦ Κυρίου, θά εὖρη ἐλευθέραν τήν Ὁδόν του πρὸς τοὺς Οὐρανοὺς, διά νά εἰσέλθῃ ἀγνός εἰς τήν Πολιτείαν τῆς Ἀθανασίας.

Ἡ μετάνοια δέν εἶναι στιγμιαία ἀπόφασις τῆς ὄντοτης, διά νά περιπέσῃ ὕστερον εἰς ἄλλα σφάλματα.

Ἡ μετάνοια, εἶναι βάπτισις ἀπαρνήσεως τοῦ παρελθόντος· ἐγκολποῦται τήν νέαν τάξιν τῆς ὀρθότητος καί καλῆς συμπεριφορᾶς τοῦ ἀνθρώπου, μέ ὁδηγὸν τήν ἀγνήν Ἀγάπην καί φώτισιν τῶν ἀδελφῶν.

Ἡ Ἀνάστασις, εἶναι τό ἅπαν διά τήν ψυχήν.

Φαράχ

ΣΩΚΡΑΤΗΣ: Τό κόνειον ἐνέκρωσε τό φθαρτόν μου σῶμα, διά νά κερδίσω τήν Ἀθανασίαν.

Αἱ διδασκαλῖαι μου ἐμόρφωσαν, διά μέσου τῶν μαθητῶν μου τόν κόσμον τῆς Γνώσεως, καί ἤνοιξαν νέαν ὁδόν, ἀναμένοντες πάντες ἐξ αὐτῆς τήν προσέλευσιν ἐνός νέου ἡγέτου τῶν Ψυχῶν. Καί πράγματι, ὕστερον ἀπὸ αἰῶνας, ὁ Ἠγέτης οὗτος, ἀποσταλεῖς τῇ Βουλήσει τοῦ Ἀνάρχου, καί τῇ ὀνομασίᾳ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, εὔρεν ἀπήχησιν εἰς τάς καρδίας πάντων. Ἔθιξε τάς λεπτὰς χορδὰς τῆς καρδιακῆς λύρας, καί ἡ μουσι-

κή αὕτη ἠρέμησε τὰς ἀναστατωμένας ὀντότητας, διὰ νὰ θεμελιώσουν τὴν Ἀληθῆ καὶ Μοναδικὴν εἰς ἀνθρωπισμὸν θρησκείαν τῶν Χριστιανῶν.

Ὁ Κύριος ἐμαρτύρησεν, ἀλλ' ἔφερεν εἰς πέρας τὴν Ἀποστολὴν Του, τὴν Θεϊαν Ἀποστολὴν Του. Καὶ σήμερον ὅσοι ἀκολουθοῦν Αὐτόν καὶ λέγονται Χριστιανοί κατ' ὄνομα, εἰς τὴν οὐσίαν εἶναι χειρότεροι τῶν Φαρισαίων. Μάχονται μὲ πάθος ἐναντίον τῶν ἀθῶων ἢ τῶν ἀγνοούντων τὴν Θεότητα, ἀντιθέτως πρὸς τὸν Κύριον, Ὅστις ἐμάχετο ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν Του μὲ πραότητα καὶ ἀγάπην.

Ποῦ εἶναι ἡ μίμησις αὐτῶν εἰς τὰς πράξεις τοῦ Κυρίου;

Ποῦ εὐρίσκεται ἡ ἀγάπη των, ὅταν διὰ τοῦ μίσους ἐνεργοῦν;

Ποῖον παράδειγμα δίδουν πρὸς τοὺς ἀδελφούς των, ὅταν ἐπὶ πτωμάτων πατοῦν;

Ποίαν Διδασκαλίαν διδάσκουν, ὅταν ἀγνοοῦν τὰ πρῶτα βήματα τῆς Χριστιανικῆς Ἀγάπης;

Τί ζητοῦν νὰ κερδίσουν, ὅταν πρὸς τὸ βάραθρον κατευθύνονται;

Διατί κατακρίνουν τοὺς ἐξοντωτάς τοῦ Κυρίου, ὅταν οἱ ἴδιοι ἐξοντώνουν κατὰ χιλιάδας τοὺς ἀδελφούς των;

Ἔστι δίκης ὀφθαλμός, Ὅς τὰ πάνθ' ὄρα.

Σωκράτης

ΕΥΚΛΕΙΔΗΣ: Ἀπορῶ, ἔλεγες εἰς τὸν Ἄγγελόν σου Φύλακα, διὰ τὴν τερασίαν καὶ ἀσύγκριτον διαφορὰν τῆς γηίνης ἀπὸ τῆς τοῦ Οὐρανοῦ ζωῆς. Ἐδῶ, ἐξηκολούθεις, ὅλα εἶναι ἀφηρημένα, καὶ ὁμως ἀπτά εἰς τὴν ἔννοιαν των. Εἰς τὴν Γῆν ὅλα εἶναι συγκεκριμένα, καὶ ὁμως ἀπρόσιτα εἰς τὰς ἀνάγκας μας. Διατί;

Καὶ ὁ Ἄγγελος Φύλαξ, ὅστις δέν εἶχε κατέλθει εἰς τὴν Γῆν, ἠγνῶει τί νὰ ἀπαντήσῃ εἰς ἐσέ, καὶ ἐπεκαλέσθη τὴν βοήθειαν τοῦ Ἀριστοτέλους.

— Ἀδελφή, σοῦ ἀπήντησεν ὁ μέγας ἐρευνητὴς τῶν Ψυχῶν, ὁ ἄνθρωπος δέν ἀντιλαμβάνεται εὐκόλως τὸ ἀφηρημένον, διότι τοῦτο, μόνον εἰς τοὺς Οὐρανοὺς εἶναι συγκεκριμένον. Ἐνῶ ἀντιθέτως, ἀντιλαμβάνεται τὸ συγκεκριμένον τῆς Γῆς, χωρὶς νὰ γνωρίζῃ τὴν οὐσίαν αὐτοῦ. Καὶ ὅταν αὐτὸ ἐκφύγῃ ἐκ τῶν χειρῶν του, πονεῖ τὸ ἀντικείμενον, καὶ οὐχὶ τὴν οὐσίαν τῆς ἀξίας του. Εὐκόλως ὁ ἄνθρωπος δύναται ν' ἀπολέσῃ τὸ συγκεκριμένον. Εἰς τοὺς Οὐρανοὺς, ὁμως, τὸ ἀφηρημένον οὐδέποτε δύναται νὰ τὸ ἀπολέσῃ.

— Ἄρα, ἀπήντησες εἰς τὸν Ἀριστοτέλη, αἱ Ἀξίαι ἔχουν ἔννοιαν ἀφηρημένην. Τὰ συγκεκριμένα εἰς τὴν Γῆν εἶναι ἀπατηλά, καὶ τὰ ἀφηρημένα εἰς τοὺς Οὐρανοὺς εἶναι τ' ἀληθῆ. Ἐνεκεν τούτου, ἡ Ἀλήθεια ἔχει ἀφηρημένην ἔννοιαν διὰ τοὺς ἀνθρώπους, διὰ τοῦτο δέν τὴν ἐννοοῦν. Ἐάν τὴν ἠγνόουν, ἔλυνον τὸ θέμα τῆς Θεότητος, ἀναγνωρίζοντες ἐξ ἑαυτοῦ των τὸν προορισμὸν τοῦ ἀνθρώπου.

— Ἀδελφή, ἀπήντησεν εἰς ἐσέ ὁ Ἀριστοτέλης, ἦλθον νὰ διδάξω καὶ μοῦ ἐδίδαξες αὐτὸ τὸ ὁποῖον ἤδη γνωρίζω. Ἀφοῦ τὰ συμπεράσματά σου εἶναι ὀρθά, ἀπὸ ἐμέ τί ἐζητεῖς;

Καὶ σύ ἀπήντησες:

— Τὴν διαβεβαίωσιν τῆς ὀρθότητος δέν γνωρίζω.

Ἀδελφή Φρυγῶ, κατὰ πόσον σέ εὐχαριστοῦν τά τοῦ Οὐρανοῦ μαθήματα, καί ἂν αὐτά ἔχουν τήν δυνατότητα ν' ἀφυπνίσουν ἐντός σου μίαν μακρυνήν ἐποχὴν, λέγω, δέν τό γνωρίζω, διά νά μοῦ εἴπης τάς διαθέσεις σου, ὥστε νά διαβεβαιωθῇ ὁ λόγος μου εἰς τόν γραπτόν λόγον διά τούς ἄλλους. Μέ ἠννόησες;

Τώρα εἶμαι βέβαιος, ὅτι ἠννόησες.

Εὐκλείδης

30 Ἀπριλίου 1975

Ο ΕΟΡΤΑΣΜΟΣ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ

ΠΕΤΡΟΥΛΑ: Μᾶς ἔρχεται καί πάλιν ὁ ἐορτασμός τοῦ Ἁγίου Πάσχα. Ὅλοι ἀναμένουν τήν ἡμέρα τῆς Λαμπρῆς, γιά νά γιορτάσουν τήν Ἀνάσταση. Ἀποφεύγουν νά δώσουν μεγάλη σημασία εἰς τήν ἐν Τάφῳ Ζωήν. Εἶναι καί αὐτή γιορτή θλίψεως καί σπαραγμοῦ.

Ἄλλά σκεφθῆτε το καλά! Εἶναι ἡ ἡμέρα πού ὁ ἄνθρωπος αὐτοσυγκεντρώνεται καί λέγει: «Τί εἶναι ὁ θάνατος;». Καί ἡ σοφία τοῦ Οὐρανοῦ τοῦ ἀπαντᾷ: «Εἶναι ἡ νέα ζωή, ἡ ἄσαρκος, ἡ καθαρὴ ἀπό τά μιάσματα τῆς ὕλης. Εἶναι τό ἄρωμα τοῦ Οὐρανοῦ, πού ἐξαλείφει κάθε κακή ὁσμὴ τοῦ φθαρτοῦ σώματος. Εἶναι ἡ ἐν μέρει ἀθανασία τοῦ ἀνθρώπου εἰς τόν Οὐρανόν, πλὴν ἐάν δέν ἐπιστρέψῃ καί πάλιν εἰς τήν Γῆν, ὅποτε θά παραμείνῃ εἰς τήν Αἰωνιότητα, ἀθάνατος ὡς Πνεῦμα. Εἶναι ἡ πραγματικὴ Σοφία τοῦ Θεοῦ, ἐπὶ τῆς σκέψεώς σας νά ἐμβαθύνετε εἰς τά βάθη τοῦ νέου καί Ἀθανάτου Κόσμου, ὅπου ἐκεῖ σᾶς ἀναμένει μία νέα Διδαχὴ ἐπὶ τῆς ἀνθρωπίνου ζωῆς καί ἐπὶ τῆς Οὐρανίου ἀθανασίας».

Αὐτά τά ὀλίγα πού σᾶς ἀναφέρω, διδάσκονται ἐδῶ, γιά νά τά μάθουν οἱ ἀσυνείδητοι ἄνθρωποι, πού δέν ἐγνώρισαν, οὔτε ἀκόμη προσπαθοῦν νά γνωρίσουν τό νόημα τῆς ζωῆς ἐντός τοῦ θανάτου.

Ἀναμένουν ὅλοι τήν Ἀνάστασιν, γιά νά γιορτάσουν μέ φαγοπότια καί νά λησμονήσουν τό πού βαίνουν καί διατί ὁ Κύριος ἀνεστήθη, ἀφοῦ πρῶτα ἐξέλεξε τόν θάνατον Του ἐπὶ τοῦ φονικοῦ ἐκείνου μέσου, πού ὀνομάζεται σταυρός.

Λοιπόν, ἡ Μεγάλῃ Παρασκευῇ, πού παρασκευάζει τήν Ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου, εἶναι γιορτὴ βάθους, πνευματικοῦ βάθους, γιά νά ἀντιληφθῆτε τό ὕψος τῆς Ἀναστάσεως.

Ἀγαποῦσα πάντοτε, ἀγαπητέ μου Κωστῆ, νά χώνω τὴ μύτη μου στή λογοτεχνία. Μά αὐτὴ τὴ στιγμή δέν εἶναι αὐτό λογοτεχνία! Εἶναι ἀλήθεια τῆς πραγματικῆς Σοφίας τοῦ Κυρίου, πού ἀγνοοῦν ἐκεῖνοι, πού νομίζουν ὅτι ἀντιλαμβάνονται τά ἱερά νοήματα τῆς Ὑπερκοσμίου Διδασκαλίας.

Δίδω ένα μικρό δείγμα, με τα πενιχρά μου λόγια, στους ανθρώπους, για να μπορούν να διευκολυνθούν στην αυτοσυγκέντρωσή τους, ξστω και 15-20 λεπτά της ώρας, για να βοηθηθούν από την Παγκόσμια του Σύμπαντος Ένέργεια, που είναι αυτός ο Θεός, με τον Υιόν Του Ίησούν και την Πνευματική Του Δύναμη, που ονομάζεται Άγιον Πνεύμα:

«Σύ Μεγάλε Άδελφέ και Φωτοδότα τῶν Συμπάντων, Ἄρχοντα ΦΑΡΑΧ.

Σύ μόνον δύνασαι να μεταδώσης εις τόν Δημιουργόν τās προσευχάς μας, τās ἐπικλήσεις μας, διά να κερδίσουμε τήν Ἀγάπην του, μεταδίδοντες αὐτήν εις τὰ ἐν τῇ Γῆ πλάσματά Του.

Σύ, Ὅστις ἐφώτισες, διά τοῦ Πατρός, τόν Υἱόν ἐν τῇ σταδιοδρομίᾳ του, φώτισον καί τούς ἀνθρώπους, ὥστε ἀπό τήν ἀταξίαν να εἰσέλθουν εις τήν τάξιν καί τήν ἡρεμον ἐν τῇ Γῆ ζῶν, ἵνα μέ ἀνοικτάς τās ἀγκάλας εὐχαριστήσωσι τήν Τριαδικήν Θεότητα. Ἀμήν!».

Ἀγαπημένε μου Κωστή, σέ ἐκούρασα, ἀλλά ἔπρεπε να δώσω κι ἐγώ μιάν εἰκόνα νοητή εις τὰ αἰσθήματα καί ὄχι εις τήν ὄρασιν· εις τό χρέος καί ὄχι εις τήν ἀνάγκην· εις τό ὕψος αὐτοῦ καί ὄχι εις τό βάθος του!

Ἐπειδή ἔρχονται ἡμέρες καλές, ἐθεώρησα καλόν μέ τὰ ὀλίγα μου λόγια, να συμμετάσχω καί ἐγώ μαζί σας, στή μεγάλη γιορτή τῆς Ἀκολουθίας τοῦ Ἁγίου Πάσχα.

Πετρούλα

1 Μαΐου 1964 (Μεγάλη Παρασκευή)

Η ΕΝΝΟΙΑ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΣ

ΦΑΡΑΧ: Θλιβερή ή σημερινή ήμέρα, διότι ένταφιάζεται ή Ζωή, διά να σώση τόν άνθρωπον ἀπό τήν ἀμαρτίαν τῆς ἀνυπακοῆς.

Ἡ Φύσις ἀκίνητε· ὁ Οὐρανός φορεῖ ένδυμα πένθιμον· τὰ πάντα εὐρίσκονται εις ἔκστασιν φρίκης, διότι ένταφιάζεται τό Σῶμα τῆς Ἀθανάτου Ψυχῆς, Ἥτις θά λάβη τὰ σκῆπτρα τοῦ Οὐρανοῦ καί θά κατευθύνη ἀπό Ἐκεῖ τόν άνθρωπον, διά να τόν καθοδηγήσῃ διά μέσου τῶν αἰῶνων εις τήν ὀρθήν ὁδόν, τήν ἄγουσαν εις τό Πνευματικόν Βασίλειον τῆς Ἀθανασίας.

Θρηνοῦν οἱ πιστοί τό προσφιλές Σῶμα τοῦ Μεγάλου Ἀναμορφωτοῦ τῶν Ψυχῶν, θρηνοῦν, διότι ἀπέρχεται τῆς Γῆς μεταβαίνει διά παντός εις τό Βασίλειόν Του.

Εἰς τί οἱ θρηνοῖ σας καί τὰ δάκρυά σας δύναται να συντελέσουν εις τήν Ταφήν Ἐκεῖνου, Ὅστις ἐσκόρπισεν ἀφθόνως τό Φῶς Του ὑπέρ τῆς Ἀγάπης τοῦ πλησίον, ὅταν σεῖς, ἀδελφοί, δέν ἀνταποκρίνεσθε διά τῶν πράξεών σας εις τās διδασχάς τοῦ Θεοῦ ἀνθρώπου; Προτιμότερον να σιγήσετε καί να ένθυμηθῆτε ὅτι ὁ Κύριος δέν κατῆλθε διά να δοξασθῆ, ἀλλά διά τοῦ πόνου να ἀναλάβῃ Οὗτος ὄλον τόν φόρτον τῶν ἀμαρτιῶν σας, διευκολύνων οὕτω τήν ὁδόν σας πρὸς Αὐτόν, Ὅστις σᾶς δίδει χεῖρα βοηθείας ἐκ τοῦ δυσθεωρήτου ὕψους ὅπου εὐρίσκεται.

Ἡ ἀναπαράστασις τῆς θλιβεραῦς ἐκείνης Ἡμέρας τῆς Ταφῆς Του, ἓνα σκοπὸν ἔχει: Νά πραγματοποιεῖτε οἱ θνητοὶ τὰς διδασχὰς Ἐκείνου, Ὅστις δι' ἐσᾶς καὶ μόνον κατῆλθεν εἰς τὸν πικρὸν καὶ ζοφερὸν χῶρον τῆς προσκαίρου ζωῆς, διὰ νά σᾶς δείξῃ τὴν ὀρθὴν ὁδὸν τῆς Ἀρετῆς, τοῦ Δικαίου καὶ τῆς Ἀγάπης!

Ἡ σημερινὴ Ἡμέρα ἔχει μεγίστην ἔννοιαν· εἶναι ἡ μεγαλυτέρα Ἑορτὴ τῆς Χριστιανοσύνης, καὶ ἀπὸ τὴν Ἀνάστασιν ἀκόμη. Διότι ἡ Ἀνάστασις ἀνασταίνει τὴν Ψυχὴν καὶ παύουν πλέον αἱ τλαιπωρίαι, ἐνῶ ἡ Ταφή τοῦ Κυρίου ἐγκλείει τὸν πόνον καὶ τὴν θυσίαν ὑπὲρ τῆς Ἀγάπης, διὰ νά ἀναστηθῇ αὕτη καὶ δώσῃ νέον Φῶς, διὰ τῆς συνεχίσεως τοῦ ἱεροῦ λόγου.

Ἴδου διατί σήμερον θλίβονται τὰ πάντα· διότι δέν γνωρίζουν τί θά συμβῆ εἰς τὸ μέλλον. Ἐνῶ τὸ μέλλον ἀνήκει εἰς τὸν Ἄναρχον καὶ σημαίνει ἀπωτέραν ἐποχὴν τῆς Δημιουργίας, ἄγνωστον εἰς ἅπαντας τοὺς ἔχοντας Γνώσεις Ὑπερκοσμίου. Οὔτε προφητῆται, οὔτε Ἅγιοι, οὔτε Ἄγγελοι, δύνανται νά εἰσδύσουν εἰς τὰ ἀπώτερα τοῦ Ἀναρχοῦ δημιουργήματα! Ἐκεῖ μόνον ὑπάρχει τὸ μέλλον διὰ τοὺς θνητούς, διότι δι' ἡμᾶς ὑπάρχει χρόνος λευκός, τουτέστι περίοδος ἀγνώστου χρόνου.

«Κύριε ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστέ, Ἀδελφέ ἐπὶ Οὐρανοῦ καὶ Σωτῆρα ἐπὶ φθαρτῶν καὶ Ἀφθάρτων, Σὺ, Δίκαιε Υἱέ τοῦ Ἀναρχοῦ, Σὺ, Ὅστις εἶσαι ἡ Ἀγάπη τῆς Πηγῆς τοῦ Πατρός Σου, Σὺ, ἡ Ἄφθαστος καὶ Καθαρά Γνώσις τοῦ Σύμπαντος, Σὺ, δύνασαι νά σώσῃς τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τοῦ Πονηροῦ Πνεύματος, διὰ νά τὸν καθοδηγήσῃς εἰς τὸν Ἀμπελῶνα τοῦ Πατρός Σου καὶ καλλιέργησῃς αὐτόν, πρὸς ἀπόδοσιν τοῦ ἀναμενομένου προϊόντος τῆς Σπορᾶς μας.

»Ὁ Ἀκάνθινος Στέφανος Σοῦ ἔδωκε τὴν Δόξαν τῆς Ὑπερκοσμίου Δυνάμεως, ὥστε σήμερον νά Σέ ἐνθυμῆται ὁ ἄνθρωπος καὶ νά λησμονῇ διὰ ποῖον σκοπὸν κατῆλθες, διὰ ποῖον σκοπὸν ἐδίδαξες, διὰ ποῖον σκοπὸν ἐνταφιάζεσαι.

»Κύριε τῶν Δυνάμεων! Ὁ Λόγος ὑμνεῖ τὴν Μνήμην Σου, διότι ἐκ τῆς μνήμης πηγάζει ἡ ἀναπαράστασις τῶν Παθῶν Σου καὶ ἐξ Αὐτῶν ὁ Λόγος τῆς ἐκπληρώσεως τῆς Ἀποστολικῆς Σου Βουλῆσεως. Ὑπέφερες διὰ νά σώσῃς. Ἐβασανίσθης διὰ νά πείσῃς. Ἐθανατώθης διὰ νά ἀνυψώσῃς! Δέν ἀρκοῦν οἱ ὕμνοι διὰ νά ἐκθειάσουν τὸν σκοπὸν Σου. Δέν ἀρκοῦν οἱ λόγοι διὰ νά πεισθοῦν περὶ τῆς Θεότητός Σου. Δέν ἀρκοῦν οἱ θρηνοί, ἐάν δέν ἐπαληθεύσουν τὰ θαύματά Σου. Αὐτὰ ταῦτα θά δώσουν τὴν μάχην μέ ὄπλα τὰ κείμενά μας, ὥστε ὁ ἄπιστος νά πεισθῇ καὶ ὁ πιστός νά ἐκπλαγῇ. Καὶ οἱ συνεργάται μας ἐν τῇ Γῇ ὀδεύουν τὴν ὁδὸν τοῦ κόπου, οὐχὶ ὁμως τοῦ σκοποῦ, ἀναμένοντες ἐξ ἡμῶν τὴν συνδρομὴν τοῦ Οὐρανοῦ. Ἡ πρώτη βολὴ θά τοὺς ἀνοίξῃ τὰς θύρας, ὅπως εἰσέλθουν ἐν πλήρει πανοπλίᾳ εἰς τὸ μέγαρον τῆς ἐκστατικῆς καὶ ἀνυποψιάστου φήμης, διὰ νά κατακλύσῃ τὸν Κόσμον ἡ Φωνὴ τοῦ Οὐρανοῦ.

»Κύριε, εὐλόγησον τὸ ἔργον, διὰ νά ἴδῃ ἡ Ἀνθρωπότης τὸ Φῶς τῆς Ἀληθείας καὶ πιστεύσῃ εἰς τὴν Ἀγάπην, ὡς μέσον μοναδικὸν διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς Ἀνθρωπότητος».

Ἡ Ἀγάπη τρέφει. Ἡ Ἀγάπη ἀναζωογονεῖ. Ἡ Ἀγάπη ἀναπλάσσει. Ἐντὸς αὐτῆς ἐνυπάρχουν ὅλα τὰ Ἀγαθὰ τοῦ Ὑψίστου. Ἐγκολπωθῆτε αὐτήν.

Φαράχ

24 Ἀπριλίου 1975

« Η ΖΩΗ ΕΝ ΤΑΦΩ »

ΦΑΡΑΧ: Ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, αὐτήν τήν φοράν θά ἀναπτύξω Ἐγώ τό θέμα τοῦτο. Διότι, ὡς γνωρίζετε, ὁ Κύριος δέν ἦλθεν εἰς τόν γήινον Κόσμον ὡς Θεός, ἀλλ' ὡς ἀπλοῦς ἄνθρωπος, Ἀπεσταλμένος, βεβαίως, ἀπό τόν Πατέρα Δημιουργόν τῶν Πάντων. Καί ὡς ἀπλοῦς ἄνθρωπος, δέν ἦτο γνωστός, παρά εἰς ἐλαχίστους, μέχρι τῆς ἡλικίας τῶν 30 ἐτῶν, διά νά ἀναλάβῃ τά ἱερά του καθήκοντα, ὡς ἄνθρωπος, βεβαίως, πού ἐλάμβανεν Ὁδηγίας ἀπό τό Ἅγιον Πνεῦμα. Καί τοῦτο, διά τῆς Διαισθήσεώς Του! Ἄρα, ἐγνώριζε κάλλιστα τί Τόν ἀνέμενεν εἰς τήν ὀλιγοχρόνιον πορείαν τῆς Ζωῆς Του.

Αἱ Διδασκαλίας Του ἦσαν ἀπλαῖ, μεσταί ὅμως ἀπό νοήματα, τά ὅποια ἠδύνατο νά ἐννοήσουν καί οἱ πλέον σοφοί τῆς ἐποχῆς του. Διά τῶν παραβολῶν Του ἐνίσχυε τήν Πίστιν πρὸς τόν ΘΕΟΝ, τήν Ἀγάπην πρὸς τόν ἄνθρωπον, καί τό Δίκαιον πρὸς τόν ἀδικηθέντα. Αἱ Ρήσεις Του ἦσαν ὀρθαί, ὀρθόταται. Ἀπέκτησε τήν ἀγάπην πάντοτε τῶν ἀπλοϊκῶν, τῶν ἀσθενούντων καί τῶν ἀδικημένων. Δέν ἦτο μόνον Ἰατρός τοῦ σώματος, ἀλλά καί τῆς ψυχῆς των. Καί ὅταν ἀνέφερον «ψυχὴν», δέν ἐννοῶ αὐτήν καθ' ἑαυτήν, ἀλλά τό πνεῦμα, τό ὅποιον εἶναι ἀρρήκτως συνδεδεμένον μετὰ τῆς ψυχῆς. Ἐντός μικροῦ χρονικοῦ διαστήματος ἠγάπησεν ὅλους τοὺς περιστοιχίζοντας Αὐτόν, οἱ ὅποιοι πράγματι ἐπίστευσαν εἰς τὰς Θεϊκὰς Του Δυνάμεις καί ἠγάπησαν καί αὐτοὶ Αὐτόν.

Ποίαν μὀρφωσιν εἶχεν ὁ Κύριος; Καί πῶς ἠδυνήθη νά φθάσῃ εἰς τό ἀπόγειον τῆς Θεϊκῆς Γνώσεως; Οὐδεὶς τό ἐγνώριζε τότε! Διότι τά σκοτεινά ἔτη τῆς ζωῆς Του, ἦτο ἀπό 12 ἐτῶν μέχρι τοῦ 30^{ου} ἔτους, δέν παρέμεινεν εἰς τήν πατρίδα του, ἀλλά εἰς τό πάτριον ἔδαφος τοῦ Πατρὸς Του, τήν Γῆν.

Ἐγνώρισε Μύστας πολλούς, ἐσυζήτησε μετ' αὐτῶν, ἀντελήφθη τήν νοοτροπίαν των, ἔμαθεν ὅ,τι δέν ἐγνώριζεν ἐκ τῆς ἀνθρωπίνης Του φύσεως, ἐσυσχέτισε τὰς διαφορὰς διδασκαλίας, ἐνεπνεύσθη τὴν Θεϊαν καί πραγματικὴν Φώτισιν τοῦ Οὐρανοῦ καί, ὅταν διησθάνθη, ὅτι ἦτο ἕτοιμος νά θυσιάσῃ τόν ἑαυτόν Του ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῶν ἀνθρώπων, καλῶν καί κακῶν, χωρὶς οὐδεμίαν διάκρισιν χρώματος ἢ μορφώσεως, ἐπέστρεψε στὰ Ἱερά ἐδάφη καί ἤρχισε τὴν συστηματικὴν Αὐτοῦ Διδασκαλίαν, μετὰ τὴν ὁποίαν οὐδεμία θρησκεία τοῦ Κόσμου σας, εἶναι δυνατόν νά παραβληθῇ.

Αἱ γνώσεις τῶν διαφόρων Μυστῶν βασίζονται, ὄχι μόνον εἰς τὴν Παγκόσμιον Ἐνέργειαν, πού ὀνομάζουν «Δυναμικὴν Θεϊαν Φώτισιν», ἀλλά καί εἰς τὴν γήινον τοιαύτην, ὥστε διά τοῦ συνδυασμοῦ τῶν δύο αὐτῶν Ἐνεργειῶν, νά δίδουν ὀδηγίας εἰς τοὺς ὀπαδοὺς των. Καί διά νά ἀποδείξω ὅτι τοῦ Κυρίου ἡ Διδασκαλία ὑπερέβη πάσας τὰς ἄλλας, ἀναφέρω ὅτι, ὅσοι ἠσπάσθησαν τόν Χριστιανισμόν προώδευσαν κατακορύφως. Οἱ ἄλλοι, ἀντὶ νά προοδεύσουν, παρέμειναν εἰς τό σκότος τῆς ἀμαθείας των! Διότι, ἐάν πράγματι οἱ Μύσται τῶν ἄλλων Ἠπείρων ἦσαν πράγματι αὐτοὶ πού ἠθελον νά ἀποδείξουν ὅτι εἶναι εἰς τόν κόσμον, ἔπρεπε πρῶτον νά φροντίσουν διά τοὺς λαοὺς των, τοὺς ὁποίους ἀφήκαν ὑπαναπτύκτους!

Σήμερον, οἱ αὐτοὶ Μύσται διεκδικοῦν τὰ πρωτεῖα καί διδάσκουν, μετὰ τρόπον σεβαστόν τὴν δῆθεν Ἀλήθειαν! Καί ἂν τοὺς ἐρωτήσετε, εἰς τό σημεῖον τοῦτο «τί εἶναι

Ἀλήθεια», ἐκ τῆς ἀπαντήσεώς των θά ἀντιληφθῆτε τόν κρυφόν ἐγωισμόν των, ἐνῶ οἱ ἴδιοι καταφέρονται ἐναντίον τοῦ ἐγωισμοῦ! Καί σεῖς, οἱ ὅποιοι συνεχῶς ἀπατᾶσθε, ἀκολουθεῖτε τόν συρμόν! Διότι καί οὗτοι εἶναι ἓνα εἶδος συρμοῦ. Νά εἰσέρχεσθε εἰς τά δῆθεν μυστήρια ἐνός κόσμου πού ἀγνοεῖτε τελείως, καί οὐδέποτε θά δυνηθῆτε νά ἐξιχνιάσετε τό Μέγα τοῦτο Μυστήριον τῆς Ζωῆς καί τοῦ θανάτου!

Μήπως ὁ Κύριος δέν ἠδύνατο νά ἀποφύγῃ τήν Σταύρωσιν καί νά ἐπιβληθῆ εἰς τήν χώραν του ὡς Ἡγεμών κύρους; Ἴδού, ὅμως, τό Μεγαλεῖον Του! Ἐπροτίμησε τήν ἀπλότητα. Ἐξετίμησε τήν πτωχείαν καί οὐχί τά πλούτη, τά ὅποια κατέστρεψαν τό πνεῦμα τῶν μεγιστάνων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης.

Καί ὁ Σταυρός, ὁ ὅποιος ἦτο σημεῖον τιμωρίας διά τούς ἀνόμους, μετεβλήθη εἰς Σύμβολον Ἱερόν. Ἀπόδειξις αὐτοῦ εἶναι, ὅτι εἰς τά Μυστήρια τῆς πάλαι ποτέ Ἀτλαντίδος, ὁ Σταυρός ἦτο σύμβολον θεϊκῆς ἐμπνεύσεως. Τό αὐτό καί εἰς τούς Χαλδαίους, εἰς τούς Ἴνκας καί εἰς τούς Μάγια καί ἄλλους πολλούς παμπαλαίους λαούς, προτοῦ ἀκόμη ἐμφανισθοῦν εἰς τάς Ἰνδίας οἱ μεγάλοι διδάσκαλοι, οἱ ὅποιοι χρεωστοῦν πολλά εἰς τόν Διδάξαντα αὐτούς Ὑποφαινόμενον. Ὅμιλῶ πρό 25 ἢ 30.000 ἐτῶν, ὅταν οἱ πολιτισμοί τῆς Ἄνω Ἀνατολῆς εὐρίσκοντο εἰς τήν στάθμην τῶν ζῶων.

Καί οὕτω, ὁ Κύριος ἐπροτίμησε, διά τῆς Θυσίας Του, νά ἀντιληφθοῦν οἱ ὀπαδοί του καί ὅλοι ὅσοι συνεπάθησαν Αὐτόν, τήν Ἀγάπην Του πρός αὐτούς.

Ἐπί τῇ εὐκαιρίᾳ, λοιπόν, τῆς προσεχοῦς Μεγάλης Ἑβδομάδος, ὀφείλετε νά γνωρίζετε, ὅτι ἡ Μεγάλη Παρασκευή εἶναι μία ἀπό τās μεγαλυτέρας Ἑορτάς τοῦ Οὐρανοῦ καί τῆς Γῆς, ὅπου εἰς τās Ἐκκλησίας ψάλλουν «Ἡ ΖΩΗ ΕΝ ΤΑΦΩ», ἤτοι παρέδωσεν ἡ Ἀποσταλεῖσα Ψυχή τό Σῶμα εἰς τήν μητέρα Γῆν, καί ἀποσπασθεῖσα ἐξ αὐτοῦ ἀνελήφθη εἰς τούς Οὐρανούς, πρός τόν Πατέρα, διά νά λάβῃ τά Σκῆπτρα τοῦ Πνευματικοῦ Βασιλείου καί νά σχηματίσῃ Κόσμον Νέον, Οὐράνιον, μέχρι συντελείας τοῦ Κόσμου, ὅποτε ὁ Δημιουργός θά πραγματοποιήσῃ κάτι ἄλλο, πολύ ἀνώτερον τῆς γήινης ζωῆς, διά νά εἰσέλθουν ἐκεῖ αἱ Ψυχαί, ὡς φῶτα ἀθάνατα τῆς Αἰωνίου Ζωῆς!

Ἄρα, ἡ ζωή δέν πεθαίνει! Ὁ θάνατος, διά τοῦ σκοτόυ του καλύπτει τό μυστήριον τῆς νέας ἐν τῷ Οὐρανῷ Ζωῆς τῶν Ἀθανάτων!

Μέ τās εὐλογίας τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου,

Φαράχ

8 Μαρτίου 1965

Ἡ ΘΥΣΙΑ ΘΕΜΕΛΙΩΝΕΙ ΤΟΝ ΣΚΟΠΟΝ

ΜΑΘΗΤΗΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ (καί νῦν Ἄρχων τοῦ Ἀνακτόρου Του): Ὅταν, ἀδελφοί μου, ὁ σκοπός εἶναι ἱερός, δηλαδή εἶναι ἐπί καλῶ καί ἀγαθῶ τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, τότε ἡ θυσία τόν θεμελιώνει. Ὑπάρχουν πολλοί σκοποί, ἀλλ' οὗτοι δέν ἀνταποκρίνονται πρός τήν ἱερότητα, διά τοῦτο καί δέν θεμελιώνουν. Θυσίαι γίνονται πολλάί μέ σκο-

πόν τήν διαφύλαξιν τῆς ὕλης. Ἄρα, ἡ θυσία ἡ γινομένη μέ ἱερότητα ἀποστολικήν ἔχει σκοπόν, ὅστις δέν ἀποβλέπει εἰς τήν ὕλην, ἀλλ' εἰς τήν ἀνύψωσιν τοῦ ἀνθρώπου, διά νά συντελέσῃ καί οὗτος εἰς τήν ἀγνότητα καί τήν εὐσυνειδησίαν τῶν συνανθρώπων του.

Θυσία, ὡς ἦτο τοῦ Κυρίου, δέν ὑπῆρξεν ἄλλη, οὔτε πρόκειται νά ὑπάρξῃ. Ἐάν τήν ἀναλύσετε, θά παρατηρήσετε, ὅτι ὁ Κύριος ποτέ δέν ἐπεδίωξε νά καταλάβῃ θέσιν ἢ ἐξουσίαν ἐν τῷ Κόσμῳ σας, διακηρύξας ὅτι τό Βασίλειόν Του δέν εἶναι τοῦ Κόσμου τούτου. Γνωρίζοντες οἱ ἄνθρωποι, ὅτι ὁ Κύριος δέν ἐπρόκειτο νά τοὺς ἐκδιώξῃ ἐκ τῆς Ἀρχῆς των, οὔτε νά τοὺς ἐπιβάλλῃ κάτι, τό ὁποῖον ἡδυνάτου νά τό πιστεύσουν, διατί τόν κατεδίκαναν;

Ἀκριβῶς, διά νά μάθουν αἱ ἐρχόμεναί γενεαί, ὅτι ἡ ἀδικία εἶναι μέγιστον ἀμάρτημα τοῦ ἀνθρώπου καί αὐτήν ὀφείλου νά πατάξουν, διά νά ἐλευθερωθῇ τό πνεῦμα των ἀπό τήν δέσμευσιν τοῦ Πονηροῦ.

Ὁ ἀθῶς, ὁ δίκαιος, ὁ μή ἔχων θέσιν ἐν τῷ Κόσμῳ τούτῳ, ὁ διακηρύξας τήν Ἀλήθειαν καί προστατεύσας τοὺς μετανοοῦντας, ὁ διδάξας τήν Ἀγάπην ὡς ἀναγέννησιν τοῦ ἑαυτοῦ σας, ὁ θεραπεύσας διά τῆς πίστεως τοὺς ἀνιάτους, καί ἀναστήσας νεκρούς, δέν ἦτο δυνατόν, κατά τήν λογικήν, νά ἐνοχοποιηθῇ ἀπό τοὺς ἀνθρώπους τῆς Γνώσεως καί τοῦ Νόμου. Καί ὅμως, ἡ ἐνοχοποίησις αὕτη τοῦ Ὑπερανθρώπου, ἀποδεικνύει, ὅτι τόσον οἱ Νόμοι, ὅσον καί αἱ Γνώσεις τῶν ἀνθρώπων εἶναι σκοτειναί, ὅταν δέν φωτίζονται ἀπό τό θεῖον Φῶς τῆς Δημιουργίας, καί ὀδηγοῦν τοὺς κακοβούλους ἀδελφούς των εἰς τήν ἐσφαλμένην ὁδόν, τήν ὁδόν τῆς ἀπωλείας των.

Γνωρίζοντας ὁ Κύριος τόν ἄνθρωπον καί σπουδάσας αὐτόν ἐκ τοῦ πλησίον, τόσον τήν ἀβεβαιότητά του, ὅσον καί τό εὐμετάβλητον τῶν ἀποφάσεών του, ἠθέλησε διά τοῦ λόγου νά δώσῃ εἰς αὐτόν βάσιν ἠθικήν, ὥστε διά τῆς ἐλπίδος νά ἐπιτυχάνῃ, μέσῳ τῆς πίστεως, τοὺς ἀβλαβεῖς αὐτοῦ σκοπούς. Ἡ σκοτεινὴ ὅμως γνώσις τῶν ἐπιφανῶν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἀνδρῶν, ἐσυσκότισε τά πάντα εἰς τόν ἐγκέφαλόν των, ὥστε νά μή γνωρίζουν τί ποιοῦν. Τούτου ἔνεκεν, δέν ἔχουν οὗτοι τό δικαίωμα νά ὀμιλοῦν περί γνώσεως καί ἔργων, ὅταν τήν γνώσιν των διεστρέβλωσαν καί τά ἔργα των ἀντίκεινται πρὸς τὰς θελήσεις τοῦ Κυρίου.

Ἡ θυσία τοῦ Κυρίου ἐθεμελίωσε μίαν Ἀρχὴν ἐπιβεβλημένην εἰς τόν ἄνθρωπον τῆς κατανοήσεως· καί αὐτήν τήν Ἀρχὴν ἡμεῖς διά τοῦ λόγου ἀνανεοῦμεν συνεχῶς, ἵνα νέον φῶς ἐπουρανίου γνώσεως διανοίξῃ νέους ὀρίζοντας εἰς τοὺς κατανοοῦντας τό μέγα ἔργον τοῦ Κυρίου ἐπὶ τῆς Γῆς.

Ὁ σκοπὸς τοῦ Οὐρανοῦ, εἶναι νά σώσῃ τόν ἄνθρωπον ἀπό τοὺς ὄνυχας τοῦ Κακοῦ Πνεύματος, ἀλλὰ πῶς; ὅταν δέν ὑπάρχῃ ἐπαφή Οὐρανοῦ καί Γῆς; Διά τοῦτο, ὁ Κύριος, ὅστις συνεχῶς ἐνδιαφέρεται διά τόν ἄνθρωπον, ἠνοιξε τήν ὁδόν τῆς ἀναγκαίας ἐπαφῆς Του μετ' αὐτοῦ. Οὐδέποτε τοιοῦτόν τι θά τό ἐφαντάζετο ὁ ἄνθρωπος, καί ὅμως, ἰδοὺ ἡ ἀπόδειξις τῆς κατερχομένης ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ γνώσεως.

Δράξατε τόν κάλαμον καί σημειώσατε τά κύρια σημεῖα τοῦ ὅλου ἔργου, ἵνα διά τῆς μελέτης καί συζητήσεως γίνουν ταῦτα κτῆμα σας. Δέν ζητοῦμεν τήν θυσίαν σας, ἀλλὰ νά διαθέσετε μικρόν χρόνον θυσίας εἰς τήν προσωπικήν σας μόρφωσιν, διά νά τύχετε τῆς εὐνοίας μας. Ἡ ζωὴ εἶναι σύντομος ἐν τῇ Γῇ καί αἰώνιος ἐν τῷ Οὐρανῷ.

Ἄρχων τοῦ Ἀνακτόρου τοῦ Κυρίου

3 Ἀπριλίου 1969

ΤΟ ΒΑΘΥ ΝΟΗΜΑ ΤΗΣ ΘΥΣΙΑΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

ΦΑΡΑΧ: Σημειώσατε, ἀγαπητοί ἀδελφοί, ὅτι ἐκ τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου θά σᾶς ἐπισκεφθοῦν εἰς τὰς προσεχεῖς ἐπικοινωνίας Ἀρχηγοί καί Ἑγήτορες, οἱ ὅποιοι μέχρι στιγμῆς δέν σᾶς ἔχουν ἐμφανισθῆ. Ἐν τῷ μεταξύ διάφοροι Ἄγγελοι θά σᾶς μεταδίδουν τὰς ρήσεις τοῦ Κυρίου.

Δέν θά ὀμιλήσω περί τῶν προσεχῶν ἐορτῶν, διότι σᾶς εἶναι γνωσταί αὐταί ἀπό τὰς ἐπικοινωνίας μας. Μή λησμονεῖτε μόνον, ὅτι ὁ Κύριος μίαν φοράν ἐσταυρώθη εἰς τήν Γῆν καί πολλές εἰς τόν Οὐρανόν ἐξ αἰτίας σας, διά νά σᾶς σώσῃ ἀπό τήν ἀμαρτίαν· διά τοῦτο αἱ ἐορταί αὐταί σᾶς ὑπενθυμίζουν τὰς τυραννίας τοῦ πνεύματος καί τῆς σαρκός Του.

Ἡ μεγαλύτερα ἡμέρα τῆς ἐορτῆς εἶναι ἡ Μεγάλη Παρασκευή. Ἐκείνην τήν ἡμέραν, ὁ ἄνθρωπος ὀφείλει νά ἀναλογισθῆ, διατί ἐθυσιάσθη ὁ Κύριος ὑπέρ ὑμῶν καί ποῖος ἦτο ὁ λόγος νά ἀναλάβῃ νά σώσῃ τὰς ψυχάς σας. Πάντα ταῦτα ἐξηγήθησαν εἰς τούς πιστούς μας.

Ἡ ἡμέρα τῆς Ἀναστάσεως, σεῖς τήν ἐορτάζετε πανηγυρικῶς, διότι ἔχει συνυφανθῆ μέ τήν ἡμέραν τῆς ἀπελευθερώσεώς σας ἀπό τόν ζυγόν τῶν ἀπίστων εἰς τόν Χριστόν. Εἶναι ἡ ἡμέρα αὕτη «ἡμέρα ἀναγεννήσεως φύσεως καί Ἔθνους». Καί λησμονεῖτε ἐν τῇ χαρᾷ τόν πόνον, τόν ἀνθρώπινον πόνον καί τήν δυστυχίαν, ἧτις μαστίζει τούς λαούς ἐξ αἰτίας τῆς ἀπερισκεψίας τῶν ἰθυνόντων.

Φαράχ

15 Ἀπριλίου 1974

«ΑΝΕΣΤΗ Ο ΚΥΡΙΟΣ»

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ: Ὅπως, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ἀνέστη ὁ Κύριος, οὕτω πῶς εὐχομαι ἐξ ὅλης ψυχῆς ν' ἀναστηθῆτε καί σεῖς ἐκ τῶν ὑλικῶν ἔλξεων, ἵνα ἀνενόχλητοι εὔρητε ἀνοικτήν τήν ὁδόν τήν ἄγουσαν πρὸς τήν Ἀλήθειαν.

Γνωρίζετε ἤδη, ὅτι ἤμουν σφικτά συνδεδεμένη μέ πᾶν τό ὑλικόν τοῦ κόσμου σας, εἴτε τοῦτο ἦτο ἄψυχον ἢ ἔμψυχον. Δι' ἐμέ ἦτο ἀδύνατον νά ἐννοήσω τήν προσφοράν τοῦ Κυρίου πρὸς τήν ἀνθρωπότητα. Ἦκουσα πολλά ὑπέρ αὐτοῦ, οὐδεμίαν ὁμῶς ἔδιδον σημασίαν, διότι ἡ ὕλη τυφλώνει τό πνεῦμα καί ἀδρανεῖ τήν κρίσιν. Τά πάντα, ἔλεγον, ἐξαρτῶνται ἀπό τήν καλήν ζωὴν πού διάγεις καί ἀπολαμβάνεις, ἐφ' ὅσον μετά τόν θάνατον οὐδέν ἀπτόν ὑφίσταται. Ποῖος ἠδύνατο νά μέ φωτίσῃ, ὅταν ὅλοι των ἐτίμουν καί ὑπελήπτοντο τά πλούτη καί τήν ὠραιότητά μου; Ὅ,τι ἔλεγον ἦτο νόμος διά τούς ἐλαφροὺς νόας τῆς ἐποχῆς μου.

Μία όμως απρόοπτος συνάντησής μου μετά του Κυρίου, αφού πρώτον ήκουσα τούς λόγους Του, ἐνήργησαν οὗτοι μέ τοσαύτην δύναμιν εἰς τήν συνείδησίν μου, ὥστε νά ἀντιληφθῶ τήν σμικρότητά μου, εἰς τόν ψευδή κόσμον τῆς ἀπάτης καί τῆς καθυστερήσεως τοῦ πνεύματός των. Διέλυσά τά πάντα ἐν τῷ οἴκῳ μου, μοιράσασα ὄλην μου τήν περιουσίαν εἰς τούς ἀνθρώπους πού εἶχον ἀνάγκην τῆς ὑποστηρίξεώς μου, καί σχεδόν γυμνή ἀπό ἐνδύματα πολυτελεῖ, μέ ἀπλότητα καί ὑπερκοσμίαν ἀγάπην ἠκολούθησα τόν Διδάσκαλον.

Σήμερον εὐρίσκομαι εἰς τό πλευρόν τῆς Θεομήτορος, εὐγνωμονοῦσα τόν Κύριον, ὅστις μοῦ ἀφήρεσεν πᾶν κρυπτόμενον ἐντός μου δαιμόνιον, καί δόσας μοι ἄφεσιν τῶν ἀμαρτιῶν μου, ἐκέρδισα ὅ,τι δέν ἐφантаζόμην.

Πολλάκις αἱ καρδίαι τῶν πορνῶν εἶναι εὐθραυστοι πρό τῆς ἀναστάσεως τῆς συνειδήσεώς των. Ἐνῶ, ἄλλαι γυναῖκες, αἱ ὁποῖαι φαινομενικῶς ἐκτιμῶνται ὡς γνήσiai καί εὐσεβεῖς, φυλάττουν ἐντός των μέ ἐπιμέλειαν τόν δαίμονα, διότι δέν ἔχουν τήν διάθεσιν νά τόν ἀποχωρισθοῦν, χωρίς νά γνωρίζουν, ὅτι αὐτός πού φιλοξενοῦν θά τούς φανῇ ἀχάριστος εἰς τήν κατάλληλον στιγμήν τῆς ζωῆς των, ἀφοῦ τās ἀτιμάσῃ καί τās φέρει εἰς τό ἀδιέξοδον. Δέν εἶμαι ἐγώ, ἥτις δύναμαι νά σώσω τοιαῦτα μισαρά πλάσματα, ὅταν γνωρίζω τήν ποιότητά των καί τά σκοτεινά αἴσχη των.

Ἦμουν ἐλευθερίων ἡθῶν, χωρίς ποτέ νά ἀφαιρέσω διά τρίτου τήν ζωὴν ἄλλων ἀνθρώπων. Δέν ἐκακούργησα ποτέ. Τά σφάλματά μου περιορίζονται εἰς τόν ὑπέρμετρον ἔρωτά μου. Αὐτό τό ἐγνώριζεν ὁ Κύριος καί μοῦ εἶπεν: «Μαγδαληνή, πολύ ἠγάπησες (ἐρωτεύθης) διά τοῦτο ἡ μετάνοιά σου εἶναι εἰλικρινής, καί σοῦ δίδω ἄφεσιν τῶν ἀμαρτιῶν σου».

Εἰς ὀλίγας γραμμάς αὐτή ἤμουν, διά νά γίνω αὐτή πού εἶμαι.

Μαγδαληνή

Γ. ΘΕΟΤΟΚΑΣ: ... Ἡ Σταύρωσις καί ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ, πού ἐορτάζονται κάθε χρόνο, σάν ἀναμνηστικά γεγονότα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, εἶχαν καί ἔχουν τόν σκοπό τους, ὄχι τόσο γιά τήν ἐορτή, ὅσο γιά τήν κατανόηση τοῦ λόγου, γιατί σταυρώθηκε καί ἀναστήθηκε. Ποιός ἐμβάθυνε ποτέ μέ ἀντικειμενικότητα στό μεγάλο γεγονός τῆς προσφορᾶς τοῦ Χριστοῦ στήν ἀνθρωπότητα;

Καί ὅμως κανένας μέχρι τῆς στιγμῆς εἰσέδυσσε στό θεῖο νόημα τοῦ Κυρίου· γι' αὐτό εἶναι μετρημένοι ἐκεῖνοι, πού κατώρθωσαν νά ἀφομοιώσουν τουλάχιστον ὀλίγα, ἀπό τά ὅσα Ἐκεῖνος ἐδίδαξε. Τό ἀποτέλεσμα εἶναι νά μήν ἠμποροῦν οἱ ἄνθρωποι νά ἀντιληφθοῦν, ὅτι τό μῖσος, ἡ συκοφαντία, τό ψέμα, ἡ ἀπάτη καί κάθε ἄλλο εἶδος τῆς κακίας, δέν εἶναι δυνατόν νά τούς ἀφήσουν ν' ἀπολαύσουν τήν πραγματική ἱκανοποίησι τῆς χαρᾶς καί τῆς σχετικῆς τους εὐτυχίας, χωρίς τήν ἐφαρμογή τῆς Διδασκαλίας Του.

30 Ἀπριλίου 1970

Η ΕΣΩΤΕΡΙΚΗ ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

ΦΑΡΑΧ: Κάθε χρόνο, αγαπητοί μου αδελφοί, εορτάζετε τήν Ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου. Ἡ ἔννοια αὕτη δέν σᾶς εἶναι γνωστή. Ὅφειλετε νά ἐννοήσετε, ὅτι ἡ Ἀνάστασις πρέπει νά γίνεται ἐντός σας. Αὐτό ἐνθυμίζει ἡ τοῦ Κυρίου Ἀνάστασις, δηλαδή νά ἀναγεννηθῆτε ὡς ἄνθρωποι καί νά ἀκούσετε τά θεῖα δικαιώματα πού ὁ Οὐρανός σᾶς παραχωρεῖ.

Ἡ Ἄνοιξις ἀναγεννᾶται κατά τήν ἐποχὴν της· οὕτω καί ὁ ἄνθρωπος ἀναγεννᾶται χωρίς νά ἐννοῇ τί συμβαίνει ἐντός αὐτοῦ. Ὁ σκοπός μας εἶναι νά ἀντιληφθῆτε τήν ἐντός σας ἀνάστασιν ὡς ἔννοιαν τοῦ καλοῦ καί ἀγαθοῦ.

Ὅμιλῶ γενικῶς, διότι ὅσοι πιστεύουν καί ἀκολουθοῦν κατά ἕν ποσοστόν τὰς ὁδηγίας τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου, καλῶς. Ὅσοι ὅμως, ἀπό ἄγνοιαν ἢ ἀπό ἀνοησίαν των, διότι δέν ἔχουν κρίσιν καί ἐμβρίθειαν πνεύματος, παραπλανῶνται καί παρασύρουν τοὺς ἀδελφούς των εἰς τό ἀδιέξοδον, αὐτοὺς λοιπόν, πού δέν ἐννοοῦν νά ἀκούσουν τήν φωνήν τοῦ Οὐρανοῦ, τοὺς προσφέρω τό ὄνομά μου ὑπό τόν τύπον τῆς ἀφυπνίσεως:

Φόρον Ἀνάρχου Ρυθμίσατε Ἄνθρωποι Χαλεποί.

Δέν ὑποτιμῶ οὐδένα. Ἐκεῖνος ὅμως ὅστις δέν ὑπακούει εἰς τὰς ρήσεις μου, εἶναι ἄξιος τῆς τύχης του.

Πρέπει νά ἴδουν τό θαῦμα διὰ νά πιστεύσουν; Ὁ Κύριος ὅταν συνελήφθη καί ἐνέπαιζον Αὐτόν λέγοντας: «Σύ, ὅστις τόσα θαύματα ἐποίησες διατί διὰ τόν ἑαυτόν σου δέν θαυματουργεῖς;», ἀκριβῶς ἔπραξε τοῦτο ὁ Κύριος διὰ νά ἀποδείξῃ, ὅτι πράγματι εἶναι Υἱός Θεοῦ, ἐμφανισθεῖς ὡς ἀπλοῦς ἄνθρωπος.

Ποῖος ὅμως ἦτο εἰς θέσιν νά ἐννοήσῃ τό βάθος τῆς ἐνεργείας Του; Ἰδού, πού βασιζόνται οἱ ἄπιστοι, διὰ νά θεωρήσουν τόν Κύριον ὡς ἀπλοῦν ἄνθρωπον, οὐδεμίαν σχέσιν ἔχοντα μέ τόν Θεόν! Καί δέν ἀναλογίζονται οἱ δυστυχεῖς, ὅτι ὁ χρόνος τῆς ὑπάρξεώς των εἶναι βραχύς καί ὅταν Τόν ἴδουν, ὁποῖαν θέσιν κατέχει εἰς τό Βασίλειον τοῦ Οὐρανοῦ, δέν θά ἠμπορέσουν νά ἀρθρώσουν λέξιν περί τῆς θέσεώς των, διότι μόνοι των οἱ ἄνθρωποι οὗτοι ὑπέπεσαν εἰς τό σφάλμα καί εἰς τόν εἰδικόν Νόμον τοῦ Κυρίου, ὅστις ἔχει σκοπόν νά ἐξευγενίσῃ τήν ψυχὴν των, διὰ μέσου τοῦ ἄγχους.

Μή, ἀδελφοί μου, περιπέσετε καί σεῖς εἰς τό αὐτό σφάλμα, ὅταν δέν ἔχετε ἄλλην χεῖρα νά σᾶς προστατεύσῃ ἀπό τήν τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου. Ἡ φώτισις τοῦ Οὐρανοῦ εἶναι σπανία· δέν θά τήν ἀκούσετε ἀπό ἄλλους, οἱ ὅποιοι ἀσχολοῦνται μετά τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου ὡς ὄργανα ἐλεύθερα δι' ὅλους τοὺς ἀνέμους. Ἐπωφεληθῆτε ἐφ' ὅσον ἔχετε ἔμπροσθέν σας τό ΥΔΩΡ ΤΗΣ ΑΓΝΗΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΠΗΓΗΣ. Αὐτό σᾶς τό προσφέρει ὁ Πνευματικός Κόσμος μέσω τοῦ Ὁμίλου τῶν Ἀοράτων Ἰατρῶν. Ἐάν δέν κατηχηθῆτε πρῶτον, διὰ νά ἐννοήσετε τό κῦρος τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου, δέν θά σᾶς εἶναι εὐκόλον νά δροσισθῆτε ἀνανεώνοντας τήν υγείαν σας καί εὐχαριστοῦντες τόν Κύριον.

Φαράχ

4 Ἀπριλίου 1977 (Μ. Δευτέρα)

ΠΟΙΑ Η ΑΠΟΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ Ο ΙΕΡΑΡΧΗΣ: Ἀγαπητοί μου, τρεῖς εἶναι αἱ κυριώτεροι ἑορταί τοῦ Θεανθρώπου, Ὅστις ἐδίδαξεν, ἐφώτισε καί ὑπέδειξε τήν ὀρθήν ὁδόν πρὸς τό Οὐράνιον Βασίλειον. Αὗται εἶναι αἱ ἐξῆς:

Ἡ Γέννησις, δηλαδή ἡ ἀποστολή του εἰς τήν Γῆν, πρὸς θεογνωσίαν τῶν συνανθρώπων σας, νά διδάξῃ ὅτι ὅλοι οἱ συνάνθρωποί σας, ὅπουδήποτε εὐρίσκονται, εἶναι ἀδελφαί ψυχαί καί ὡς τοιαῦται ὀφείλουν νά εἶναι καί πνευματικῶς, καί νά μὴ λησμονοῦν, ὅτι ὁ εἷς ἀδελφός ἔχει τήν ἀνάγκην τοῦ ἄλλου. Ὁ πλούσιος δυνατόν νά ἐπικαλεσθῇ τήν βοήθειαν τοῦ πτωχοῦ καί ὁ ἰσχυρός τήν εὐνοίαν τοῦ ἀδυνάτου. Ἐάν ὑπάρχουν κακαί ἀντιλήψεις εἰς τοὺς ἀνθρώπους καί διαπράττουν τὰ ἀντίθετα τῶν Διδασκαλιῶν τοῦ Κυρίου, τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὰς ἀπρονοησίας τῶν ἀνθρώπων, οἱ ὅποιοι ἐκαλλιέργησαν ὑπὲρ τό μέτρον τόν ἐγωισμόν των!

Ἄλλη ἡμέρα, ὡσαύτως σπουδαιοτάτη, εἶναι ἡ Μεγάλη Παρασκευή, πού τό Σῶμα τοῦ Κυρίου παρεδόθη πρὸς ταφήν, ἡ δέ Πνοή Του εἰς τόν ΑΝΑΡΧΟΝ, ἀφοῦ τὰ πάντα ὑπέστη ἀπό τοὺς ἐχθρούς του διά νά ἀποδείξῃ, ὅτι ἡ Ἀγάπη Του πρὸς τοὺς ἀνθρώπους, καλοῦς ἢ κακοῦς, τοὺς ἐθεώρει ἀδελφούς Του. Καί τό ἀπέδειξε τοῦτο διά τῆς θυσίας Του, μέ τόν Σταυρικόν θάνατον. Ποῖος ἐκ τῶν ἀνθρώπων θά ἠδύνατο ποτέ νά ὑποστῇ τὰ ὅσα ὁ Κύριος ἠνέχθη καί νά συγχωρῇ ἀκόμη καί αὐτούς τοὺς δημίους του;

Ἡ τρίτη μεγάλη ἑορτή εἶναι τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου. Μέ αὐτήν ἀπέδειξεν, ὅτι ἡ Ζωή δέν πεθαίνει. Διά τοῦτο μετά τήν Ἀνάστασίν Του ἐφανερώθη εἰς τινάς, διά νά πεισθοῦν περί τῆς ἀθανασίας τῆς ψυχῆς, καθ' ὅσον εἰς διαφόρους ἐποχάς, καί σήμερον ἀκόμη, ὑπάρχουν ἀνθρωποὶ πού ἀμφισβητοῦν τόν Κόσμον τῶν Πνευμάτων.

Πρέπει κανεῖς νά εἶναι διπλᾶ τυφλός, διά νά μὴ ἀντιληφθῇ διά ποῖον λόγον ὁ Κύριος ἐνεφανίσθη εἰς τήν Γῆν: Διά νά σώσῃ τόν ἀνθρωπον ἀπό τὰ μύρια τεχνάσματα τοῦ Πονηροῦ, πού προσπαθεῖ νά τόν σύρῃ διά τοῦ τρόπου του εἰς τὰς τόσας παγίδας πού ἔστησε δι' αὐτόν.

Ὁ Κύριος δέν ἦλθεν εἰς τόν γήινον Κόσμον ὡς Θεός, διά νά τιμωρήσῃ τοὺς ἀπίστους καί βεβήλους, ἀλλά διά τοῦ Θείου Του Λόγου νά σώσῃ ὅσους ἠδύνατο περισσότερους. Δέν προσδιώρισεν ὡς Ἀντιπροσώπους Του μεγιστᾶνας, ὡς εἶναι σήμερον οἱ Ἀρχηγοί τῶν Ἐκκλησιῶν, μιμούμενοι τοὺς Φαρισαίους εἰς τὰ ἔργα των καί ἀναθεματίζοντας αὐτούς ὡς ὑποκριτάς καί πωλημένους εἰς τόν Πονηρόν. Καί ὅμως! Εἶναι βέβηλοι οἱ σημερινοὶ Πατέρες, εἰς τήν πλειονότητά των, καί ἀκολουθοῦν τὰ βήματά των μέ ἐντονώτερον ρυθμόν ἀπό τοὺς Φαρισαίους!

Ὁ Κύριος εἰς τήν Γῆν συνεχῶρει τοὺς ἀμαρτωλοὺς. Ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ, ὅμως, θά τιμωρήσῃ τοὺς ὑποκριτάς καί ψευδολόγους, διά νά σώσῃ τοὺς Λαούς τοῦ Κόσμου καί τοὺς δώσῃ νέας κατευθύνσεις καί ὁδηγίας.

Τὰ τρία σημεῖα τῶν ἑορτῶν τοῦ Κυρίου, αὐτόν τόν χαρακτήρα ἔχουν. Μεγάλη ἡ Χάρις Του καί ἡ Ἀγάπη Του, πρὸς τήν Ἀνθρωπότητα.

Βασίλειος ὁ Ἱεράρχης

14 Ἀπριλίου 1974

«ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ»

ΕΥΚΛΕΙΔΗΣ: Ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ὁ κάθε ἄνθρωπος προφέρει τὴν φράσιν αὐτήν, χωρὶς νὰ ἔχη ἐπίγνωσιν τοῦ νοήματός της. Διατί τότε τὴν προφέρουν; Ἀπό συνήθειαν καὶ μόνον.

Ἡμεῖς, ἦτοι οἱ Πνευματικοὶ Διδάσκαλοι, δὲν ἔχομεν ζήσει εἰς τοὺς Χριστιανικούς χρόνους, κι ὅμως τιμῶμεν καὶ δοξάζομεν τὸν Κύριον. Σεῖς, πού ἐγεννήθητε εἰς τοὺς κόλπους τοῦ Χριστιανισμοῦ, δὲν γνωρίζετε διατί ὁ Χριστὸς Ἄνεστήθη. Καὶ λέγετε ὅτι πιστεύετε εἰς Αὐτόν ὡς Κυβερνήτην τοῦ Βασιλείου μας. Πιστεύει τις εἰς κάτι, τό ὅποῖον ἐκτελεῖ μέ συνείδησιν καθαρὰν. Σεῖς τί ἐκτελεῖτε μέ συνείδησιν καθαρὰν; Αὐτό σκεφθῆτε το μόνοι σας.

Ἐγὼ ἔχω τό βάπτισμα τοῦ χριστιανισμοῦ, εἰς μεταγενεστέραν ἐνσάρκωσίν μου, ὡς Μπλαίζ Πασκάλ. Καὶ ὡς ἐκ τούτου γνωρίζω καλλίτερον πῶς σκέπτονται οἱ χριστιανοὶ κατ' ὄνομα. Εἷς ἀλλόθρησκος, δυνατόν νὰ εἶναι ἀνώτερος ἀπὸ τοὺς καλλιτέρους χριστιανούς εἰς τὰς πράξεις του. Καὶ οἱ φημιζόμενοι διὰ τὴν πίστιν των χριστιανοί, νὰ εὑρεθοῦν ἡμέραν τινὰ τιμωρημένοι εἰς τοὺς Οὐρανοὺς. Βρίθουν τοιοῦτοι.

Διὰ νὰ ἀναλύσω τὸν τίτλον τῆς ὁμιλίας μου, εἷς τόμος δὲν θὰ ἀρκέση, εἰσερχόμενος εἰς τό βαθύτερον νόημα τῆς ἀποστολῆς τοῦ Χριστοῦ εἰς τὴν Γῆν. Ὅταν οἱ εἰδικοί ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου ἀγνοοῦν τό τί λέγουν καὶ τό τί πράττουν, ἐπόμενον εἶναι νὰ δώσουν λόγον τῆς ἐν τῇ Γῇ ἐξουσίας των.

Σεῖς ἐορτάζετε τὴν Ἀνάστασιν καὶ Ἡμεῖς ἐορτάζομεν μέ κλαυθμούς τὸν θάνατόν σας. Ὁ Χριστὸς Ἄνεστη, διὰ νὰ σᾶς ἀναστήσῃ, καὶ σεῖς Τόν ἀνασταίνετε διὰ νὰ Τόν θάψετε. Πῶς θέλετε νὰ ἐορτασθῆ εἰς Ἡμᾶς μία τοιαύτη κακὴ νόησις τῆς ἀνθρωπίνης νοοτροπίας;

Αἱ οὐράνια ψυχὰ δὲν γλεντοῦν μέ τοὺς γέλωτας καὶ τὰς διασκεδάσεις τῶν ἀνθρώπων. Κλαίουν τὴν μοῖραν αὐτῶν, πού δὲν γνωρίζουν τί τοὺς ἀναμένει.

Ἐκεῖνοι πού πονοῦν τοὺς ἀδελφούς των, εὐρίσκονται ἐν θλίψει, διότι ἡ πραγματικὴ ἀγάπη δίδεται καὶ δὲν ἀφαιρεῖται. Ἡμεῖς ἀφειδῶς τὴν δίδομεν. Σεῖς, οἱ ἄνθρωποι, ὑπὲρ τό δέον τὴν ἀφαιρεῖτε...

Εὐκλείδης

ΦΑΡΑΧ: Μετὰ τό σκότος ἔρχεται το φῶς, κρατήσατέ το ὡς ἔχει καὶ μὴ σβύσετε αὐτό, διὰ νὰ μὴ εὑρεθῆτε καὶ πάλιν ἐντὸς τοῦ σκότους. Αὐτὴν τὴν ἔννοιαν ἔχουν τὰ τόσα κηρία. Ὁ καθεὶς ἐκ τῶν πιστῶν κρατεῖ τό ἰδικόν του κηρίον, δηλ. Φῶς ἐκ τοῦ Φωτός Του καὶ προσπαθεῖ νὰ κρατήσῃ αὐτό ἠναμμένον μέχρι νὰ ἐναποθέσῃ τοῦτο εἰς τό εἰκονοστάσιον. Ἀλλὰ ὁ συμβολισμὸς τοῦ κηρίου δὲν ἀρκεῖ, ὅταν σεῖς δὲν ἐκτελεῖτε τό ὅ,τι Ἐκεῖνος ἐδίδαξεν· εἶναι ὡσάν καθ' ὁδόν νὰ ἔχετε σβύσει τό κηρίον.

16 Ἀπριλίου 1974

«ΑΛΗΘΩΣ ΑΝΕΣΤΗ»

ΑΣΠΑΣΙΑ: Ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ἐδῶ εἰς τόν Πνευματικόν Κόσμον, ὅλοι μας εὐρισκόμεθα εἰς τήν αὐτήν Λευκὴν Πολιτείαν, μέ τό αὐτό πολίτευμα, πίστιν καί φροντίδας πρὸς τοὺς ἐν τῇ Γῆ ἀδελφούς μας. Τοῦτου ἕνεκεν ἐπιβεβαιῶ τήν ἐορτὴν τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου καί εὐχομαι, ὅπως οἱ ἄνθρωποι κατανοήσουν τό μέγεθος τῆς Σταυρώσεώς Του ὡς καί τῆς Ἀναστάσεώς Του.

Ἡ διαδρομὴ τοῦ Κυρίου ἐν τῇ Γῆ ὑπῆρξεν ἀντλησις γηίνων γνώσεων. Ἡ ἐπὶ ἔν χρόνικόν διάστημα ἀπομόνωσις Του, ἦτο διὰ νά συγκρίνη ὅλας τὰς γηίνους γνώσεις μετὰ τῶν Οὐρανίων γνώσεων, πού ἦντλει ἐξ Οὐρανοῦ. Καί ὅταν πλέον ἀντελήφθη πῶς ἔπρεπε νά δράσῃ, ἐνεφανίσθη εἰς τό προσκήνιον, μέ τήν κατεύθυνσιν πρὸς τόν Σταυρόν.

Ἐγνώριζεν ὅτι ἐπὶ αὐτοῦ τοῦ ξύλου θά ἀντάλασσε τήν γήινον μέ τήν Οὐράνιον ζωὴν. Τό νόημα ὁμως «Σταυρώσεως καί Ἀναστάσεως» διὰ τοὺς ἀνθρώπους εἶναι ὅλως διάφορον.

«Θυσιάζομαι», ἐσήμαινε, «διὰ νά σώσω ὑμᾶς ἐκ τῆς ἁμαρτίας. Σεῖς δὲν εἶναι ἀνάγκη νά θυσιασθῆτε, μή κερδίζοντες τὰ τοῦ Οὐρανοῦ ἐλέη. Βασισηθῆτε ἐπὶ τῆς ἀγάπης Μου, ἵνα ἀγαπήσετε καί σεῖς τοὺς πέριξ σας, καί ἡ ἀδελφότης σας ἐν Χριστῷ γίνῃ φάρος Ἀγάπης πρὸς καταπολέμησιν τοῦ Κακοῦ».

Πολλά ἐδίδαξεν ὁ ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ κατελθὼν Διδάσκαλος. Ἐνῶ οἱ ἐν τῇ Γῆ διδάσκαλοι ἀνερχόμενοι εἰς τοὺς Οὐρανοὺς θά εἰσέλθουν εἰς τό νηπιαγωγεῖον, διότι ἐγνώρισαν ὅ,τι δὲν θά τοὺς χρησιμεύσουν ἐδῶ. Διὰ τοῦτο θά εἶναι δι' ἐσᾶς καλλίτερον νά μορφωθῆτε μέ τήν τοῦ Οὐρανοῦ διδασκαλίαν, διὰ νά εἰσέλθετε εἰς τό Βασιλεῖόν μας ὡς διδάσκαλοι μέ συνείδησιν καθαρὰν καί πνεῦμα φωτισμένον.

Ἀγαπητοί μου, ὅ,τι δήποτε σᾶς εἶπω περὶ τοῦ Βασιλείου μας, εἶναι μηδαμινόν. Ἀπὸ τὰ ὀλίγα, δύνασθε νά ὑποθέσετε τὰ πολλά.

Εἶμαι πολὺ ἱκανοποιημένη, διότι εὐρίσκω ἀκροατὰς πού συμμαρίζονται τοὺς λόγους μου καί εἶναι πρόθυμοι νά ἀσκήσουν τήν ἐπιρροὴν των ἐπὶ τῶν πνευματικῶν τυφλῶν ἀδελφῶν των.

Χαίρομαι ἰδιαιτέρως, ὅταν εὐρίσκωμαι μετὰξὺ σας, πού ὡς ἄνθρωποι ἐντὸς τῶν ἀναγκῶν σας, δὲν παραμελεῖτε νά λαμβάνετε ἄνωθεν φῶς Οὐράνιον ἀπὸ τοὺς Ἀρχηγούς καί Διδασκάλους.

Ἡ συμπάθειά μου πρὸς τό ἔργον σας καί ἡ πραγματικὴ μου ἀγάπη πρὸς σᾶς, σχηματίζουν ἓν ὑψηλὸν ἰδανικόν, πού δύναται νά ἀνυψώσῃ τήν τέχνην εἰς ἵνδαλμα τῆς Θείας Ἀρχῆς μας, πού εἶναι ὁ Σταυρός.

Μέ τὰς εὐλογίας τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου καί τήν ἀγάπην μου.

Ἄσπασια

20 Ἀπριλίου 1968

Η ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΤΩΝ ΨΥΧΩΝ

ΦΑΡΑΧ: Ἄξιοι τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου εἶναι μόνον ἐκεῖνοι, οἵτινες ἔχουν κατανόησιν τῆς Ἀρχῆς Μας καί πιστεύουν μέ κατάνυξιν τόν Λόγον τοῦ Κυρίου. Δυστυχῶς οἱ περισσότεροι ἐκ τῶν δῆθεν πιστῶν προσέρχονται εἰς τά Κέντρα τῶν Ἐπικοινωνιῶν, ἵνα διασκεδάσουν τήν ἀνίαν των καί δέν ἀναλογίζονται οἱ δυστυχεῖς, ὅτι ἐμπαίζουν οὕτω τήν Θεῖαν Ἀρχήν. Ἡ ἀγνοια δέν εἶναι μόνον κακός ὁδηγός, ἀλλά καί προσωπεῖον τοῦ Πονηροῦ Πνεύματος· διότι τοῦτο δέν χαίρει, ἀλλά λυπεῖται ὅταν ὁ πιστός μορφοῦται καταλλήλως καί ἀνυψῶναι τήν ψυχὴν του πρὸς τό Φῶς τοῦ Κυρίου.

Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Κυρίου συμβολίζει τήν ἀνάστασιν τῶν ψυχῶν, ἐκ τοῦ Σκότους εἰς τό Φῶς· ἐκ τοῦ Ψεύδους εἰς τήν Ἀλήθειαν· ἐκ τοῦ μίσους εἰς τήν Ἀγάπην!

Ὁ Κύριος μίαν καί μόνην φοράν ἀνεστήθη: τήν Ἡμέραν ἐκείνην ἐορτάζετε κάθε χρόνον, διά νά ἐνθυμῆσθε τά μαρτύρια Αὐτοῦ καί τούς θεῖους ἀληθμονήτους Λόγους Του. Εἶναι ὁ μόνος, ὅστις ὠμίλησε περί τῆς Ἀθανασίας τῶν Ψυχῶν καί ἔδωσε δείγματα τῆς ἐπαναφορᾶς τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ τῆς Γῆς.

Ἄλλ' Οὗτος ὡς Θεότης δέν ἠδύνατο πλέον νά παραμείνη ὡς ἦτο πρότερον. Τό Ἔργον Του εἶχε λήξει ἐπὶ τῆς Γῆς. Ἐνῶ ὁ ἄνθρωπος μὴ ἔχων τήν ἀνωτερότητα τῆς ψυχῆς, διότι τόν καθυστερεῖ τό πνεῦμα εἰς τοῦτο, ἐπανέρχεται ὡς νέα ὄντοτης, ἵνα λάβῃ θέσιν ἐντός τῆς κοινωνίας. Μετενσαρκοῦται. Τό ἐπαναλαμβάνω, μετενσαρκοῦται, ἀναβαπτίζόμενος εἰς τό Ὄνομα τοῦ Παναγάθου, ὅστις τιμωρεῖ ἡπιώτατα τήν ὄντοτητα, διά νά τήν ὁδηγήσῃ εἰς τήν ὀρθήν ὁδόν τῆς Ἀγάπης, τῆς Δικαιοσύνης καί τῆς Ἀλληλεγγύης!

Ἐορτάζετε τό Ἅγιον Πάσχα ἐν τῇ δουλείᾳ εὐρισκόμενοι· διότι μετά τήν Ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου νά ἀναμένετε τήν ἀνάστασιν τοῦ λαοῦ. Ὁ Κύριος δέν τιμωρεῖ μόνον τὰς ψυχὰς ἐν τῷ Οὐρανῷ, ἀλλά καί ἐν τῇ Γῆ. Γνωρίζει κάλλιστα τούς κωμικούς τῆς Θρησκείας καί θά δώσῃ εἰς αὐτούς τήν πρέπουσαν θέσιν ὡς ἀκαταλλήλους νά ἴστανται εἰς ὑψηλά καί ἀνώτερα στρώματα· θά τούς συμπτύξῃ καί οὐδεὶς των θά διαφύγῃ τόν θεῖον κλοιόν τῆς ὀργῆς τοῦ Κυρίου.

Ὁ Κύριος ὀργίζεται μόνον δι' ἐκεῖνους οἵτινες ἔχουν καί τρέφουν ἐντός αὐτῶν τόν Δαίμονα τοῦ Κακοῦ. Αὐτόν θά ἐξοντώσῃ.

Φαράχ

2 Ἀπριλίου 1977

Ο ΕΟΡΤΑΣΜΟΣ ΤΗΣ ΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

Ὁ ἀδελφός Ἀνδρέας Ρούσσης παρακαλεῖ τόν Πνευματικόν Κόσμον, ὅπως ἀπαντήσῃ ἐπὶ τοῦ κατωτέρω θέματος:

Εἰς τό κατά Ματθαῖον Εὐαγγέλιον Κεφάλαιον IB' στίχος 40, ἀναφέρεται:

«Ὡσπερ γάρ ἐγένετο Ἰωνᾶς ὁ προφήτης ἐν τῇ κοιλίᾳ τοῦ κήτους τρεῖς ἡμέρας καί τρεῖς νύκτας, οὕτως ἔσται καί ὁ Υἱός τοῦ ἀνθρώπου ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς Γῆς τρεῖς ἡμέρας καί τρεῖς νύκτας».

Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Κυρίου ἐορτάζεται σήμερον εἰς ὀλόκληρον τήν Ἑλλάδα, τήν δωδεκάτην νυκτερινήν τῆς δευτέρας ἡμέρας. Παλαιότερον εἰς τά περισσότερα μέρη ἐωρτάζετο ἡ Ἀνάστασις τήν χαραυγήν ἢ μᾶλλον τά ἐξημερώματα τῆς τρίτης ἡμέρας (ὄρθρου βαθέος), ὅπερ κατά τήν ταπεινήν γνώμην μου εἶναι τό ὀρθόν.

Ὅταν ἡ Ἀνάστασις τοῦ Κυρίου ἐωρτάζετο τά ἐξημερώματα τῆς τρίτης ἡμέρας, ἅπαντες οἱ προσερχόμενοι εἰς τόν ἱερόν Ναόν παρέμενον μέχρι πέρατος τῆς Λειτουργίας. Ἦδη, ὅμως, τά 90% τῶν προσερχομένων, ἅμα ἐκφωνήσῃ ὁ Ἱερεύς τό «Χριστός Ἀνέστη» ἀποχωροῦν, διά τās οἰκίας των, ὅπου ἐπιδίδονται εἰς καλοφαγίαν, οἰνοποσίαν κ.λπ., καθ' ἣν ὥραν εἰς τούς ἱερούς Ναούς συνεχίζεται ἡ Λειτουργία. Ποῖον εἶναι τό ὀρθόν;

ΑΓΙΟΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ: Διά τόν Ἰωνᾶν, πού ἀναφέρει τό ἐδάφιον τοῦ Ματθαίου IB' στ. 40, εἶναι συμβολικόν. Ἡ κοιλία τοῦ κήτους εἶναι ἡ κοινωνία τῆς ἐποχῆς του. Ὡς προφήτην εἰς πολλά τόν κατέκρινον. Αἱ τρεῖς ἡμέραι συμβολίζουν 30/ετίαν. Διά δέ τόν Υἱόν τοῦ ἀνθρώπου Ἰησοῦν Χριστόν, ἡ ἐρμηνεία πού ἐδόθη, ὅτι τρεῖς νύκτας παρέμεινε εἰς τόν Τάφον Του, δέν εἶναι ὀρθή, ἀλλ' ἐπί 30/ετίαν ἐταξίδευε εἰς τās κυριωτέρας ἐπικρατείας τῆς Γῆς, ὡς ἐλεύθερος Διδάσκαλος τοῦ Λόγου. Ἐκ τοῦ σημείου τούτου παρήλθον ἄλλα 30 ἔτη, διά νά λάβῃ σάρκας καί ὅστᾳ ὁ σπόρος τῆς Διδασκαλίας Του.

Τό πῶς οἱ Θεολόγοι ἡρμήνευσαν τούς συμβολισμούς τῶν Γραφῶν κατά τήν λανθασμένην των γνώμην, ἀφήνω εἰς σέ νά ἀντιληφθῆς, εἰς ποίαν πνευματικήν κατὰπτωσιν ἔχουν περιέλθει οἱ δῆθεν μελετηταί τῆς Χριστιανικῆς Διδασκαλίας!

Ὅσον, ἀδελφέ Ἀνδρέα, διά τήν γνώμην σου ἐπί τοῦ ἐορτασμοῦ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου κατά τά ἐξημερώματα τῆς τρίτης ἡμέρας (βαθέος ὄρθρου), εἶναι ἡ πλέον ὀρθή. Τό πῶς ἀνέτρεψαν τά πάντα οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, εἶναι ἄλλο κεφάλαιον. Ἄς μή τό θίξω. Πάντως σὺ ἔχεις ἀπόλυτον δίκαιον, δι' ὅσα ἀναφέρεις.

Ἅγιος Βασίλειος

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Τήν στιγμή τῆς ἐκδόσεως τοῦ παρόντος τεύχους, ἐξακολουθοῦν νά ἰσχύουν τά περιοριστικά μέτρα γιά συγκεντρώσεις σέ κλειστούς χώρους, ἐπομένως δέν εἶναι δυνατόν νά προσδιορισθεῖ ἡ νέα ἡμερομηνία πραγματοποιήσεως τῆς ἀναβληθείσας Γενικῆς Συνελεύσεως. Ἡ ἡμερομηνία συγκλίσεώς της θά προσδιορισθεῖ μετά τήν ἄρση τῶν ἀπαγορευτικῶν μέτρων.

VII ΜΕΓΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Η ΛΕΥΚΗ ΟΠΤΑΣΙΑ ΤΩΝ ΜΥΡΟΦΟΡΩΝ

«Υπάρχουν πράγματα στή γή και τόν οὐρανό,
Ὅράτιε, πού οὔτε φαντάζεται ἡ φιλοσοφία σας».
(«Ἄμλετ» ΣΑΙΕΠΗΡ)

(Απόσπασμα ἀπό τό βιβλίο τοῦ Ἀναστάσιου-Μιλάνου Στρατηγόπουλου: «Οἱ Τελευταῖες Ἡμέρες τοῦ Ἰησοῦ»).

Ὁ Ἰωάννης, ὁ Νικόδημος καί ὁ Ἀρμαθαίας Ἰωσήφ ἀποκαθήλωσαν τό σῶμα τοῦ Νεκροῦ καί τό ἀπίθωσαν ἐπάνω στά γόνατα τῆς καθισμένης στό βράχο τοῦ Σταυροῦ Πονεμένης Μητέρας. Ἡ Μαγδαληνή, ἡ Σαλώμη, ἡ Μαρία τοῦ Κλεώπα, ἡ Βερονίκη, ἡ Ἰωάννα Χουζᾶ, ἡ Σωσάννα καί ἡ Ἄννα ἡ ἀνεψιά τοῦ Ἰωσήφ, ἔπλυναν, ἐχτένισαν, ἐμύρωσαν, ἐβαλσάμωσαν, ἐσαβάνωσαν τό κρεουργημένο Λεῖψανο· ἔπειτα, ἐπάνω σέ ἓνα φορεῖον, σκεπασμένο μέ τόν μανδύα τοῦ Ἰωάννη, πού κρατοῦσαν ὁ Νικόδημος καί ὁ Ἰωσήφ ἀπό ἐμπρός, καί ὁ Ἰωάννης καί ὁ Λογγῖνος ἀπό πίσω, καί κάτω ἀπό τή λάμπι τῶν πυρσῶν, πού κρατοῦσαν οἱ συνοδοί στρατιῶτες τοῦ Ἐκατόνταρχου, τό κατέβασαν σαράντα βήματα πύο κάτω, στόν ἰδιόκτητον τάφο πού εἶχε ὁ Ἰωσήφ... Τό σκοτάδι τῆς νύχτας εἶχε ἀπλωθῆ πένθιμο καί βουβό· μόνο τά βήματα τῶν κηδευτῶν, οἱ στεναγμοί τῆς Μάννας καί οἱ λυγμοί τῆς Μαγδαληνῆς πού τήν ἐστήριζε, ἦταν οἱ μόνοι ἦχοι πού τό ἐτάρασσαν...

Σέ λίγο, ἀνάμεσα στά λουλούδια πού ἔκοψαν τά χέρια τῆς Μαγδαληνῆς, ραντισμένο μέ μύρα ἀπό τό χέρι τῆς Μάννας, τυλιγμένο στό ὀλοκάθαρο σεντόνι τοῦ σαβά-νου του, ἀναπαυόταν ἐπάνω στή λάρνακα τοῦ σπηλαιώδους τάφου, τό λείψανο τοῦ Γυιοῦ τῆς Μαρίας καί τοῦ Ἰωσήφ. Μιά ὀλοπόρφυρη πέτρα* ἔκλεισε τό σκοτεινό στόμα τῆς ἀβύσσου, πού εἶχε καταπιεῖ τήν ἀγαπημένη μορφή τοῦ Σταυρωμένου καί ὁ εὐλαβικός ἐκεῖνος ὄμιλος ἐπῆρε τόν δρόμο πρὸς τήν πόλι, σιωπηλός καί σκυφτός κάτω ἀπό τό βάρος τῆς σπαρακτικῆς του ἀπελπισίας.

Ἀντάμωσαν τόν Πέτρο καί τούς δύο Ἰακώβους (τόν μαθητή καί τόν ἀδελφό τοῦ Νεκροῦ), πού θρηνοῦσαν πικρά, γιατί δέν εἶχαν βρεθῆ στό θάνατο καί στήν κηδεῖα τοῦ Ραββί, καί κατέβαιναν πρὸς τόν τάφο· τούς ἐγύρισαν πίσω μαζί τους· καί οἱ ἄντρες ἐπῆγαν στά σπίτια τους, καί οἱ γυναῖκες σ' ἓνα σπιτάκι κοντά στό φρούριο τοῦ Δαβίδ, ὅπου τίς περίμεναν ἡ Μάρθα πού εἶχε ἔλθει ἀπό τή Βηθανία, ἡ Σαμαρεῖτις, καί ἡ χήρα τῆς Ναΐμ.

*

Ἐημέρωσε τό Σάββατο, 15 τοῦ Νισάν (7 Ἀπριλίου) καί ἐπέρασε ὀλόκληρο μέ τή σιωπή τοῦ πένθους καί τούς στεναγμούς τῆς ἀπελπισίας. Ἄγρια καί παγερή ἐρημιὰ εἶχε ἀπλωθῆ στίς καρδιές τῶν Γυναικῶν. Πρὸς τό βράδυ, ἡ Μαγδαληνή, ἡ Σαλώμη

* Ὁ Διονύσιος Πύρρος ὁ Θεσσαλός ἀναφέρει στό σύγγραμμά του «Ἡ Ζωή τοῦ Ἰησοῦ» γιά τήν πέτρα αὐτή τοῦ στομίου τοῦ Τάφου, ἡ ὁποία σώζεται ὡς σήμερα στό ἐξωτερικό κουβούκλιο τοῦ Παναγίου Τάφου. Σ. Σ.

καί ἡ μητέρα τοῦ Ἰακώβου ἡ Μαρία, ἐβγήκαν κινημένες ἀπό τήν ἐσώψυχη ἀνάγκη νά ξαναἰδοῦν τόν τάφο πού τούς εἶχε πάρει γιά πάντα τόν Ἀγαπημένο τους. Οἱ Ρωμαῖοι τῆς σπείρας τοῦ Λογγίνου ἐφρουροῦσαν ἀπ' ἔξω, καθισμένοι γύρω ἀπό φωτιές. Στή λάμπι τους, οἱ Γυναῖκες εἶδαν ὅτι ἡ Πέτρα εἶχε σφραγισθῆ μέ τή σφραγίδα τοῦ Σανχρεδίν ἀπό τούς Φαρισαίους καί τούς ἀρχιερεῖς τήν ἡμέρα ἐκείνη. Ἐφοβοῦντο καί τόν θάνατο ἀκόμη τοῦ θαυματοποιοῦ, καί εἶχαν φροντίσει ν' ἀσφαλισθοῦν; Ὅχι: ἐφοβοῦντο μήπως κλέψουν τό σῶμα... Οἱ γυναῖκες ξαναγύρισαν στήν πόλι καί ἀγόρασαν μυρωδικά, γιατί ἐσκόπευαν νά ξαναγυρίσουν στόν Νεκρό πρὸς τὰ χαράματα τῆς ἄλλης ἡμέρας καί νά τοῦ φανερώσουν ἔτσι τήν εὐλαβική τους λατρεία.

Ἦταν τρεῖς τό πρῶι τοῦ Σαββάτου πρὸς τήν Κυριακή (16 τοῦ Νισάν, 8 Ἀπριλίου π. ἡ. τοῦ 34) ὅταν ἀπό τό σπίτι τῆς Μαρίας ξεκίνησαν οἱ Γυναῖκες, πιστές στήν ἀπόφασί τους. Δέν ἐπῆγαν ἀπό τή Δικαστική Πύλη, ἀπό φόβο μή τίς ἐμποδίσουν οἱ φρουροί, ἀλλά κατέβηκαν στήν κάτω πύλη ἀπό τήν ἀκρόπολι τοῦ Δαβίδ, ἀκολούθησαν τήν τάφρο τοῦ Τυροπέου, ἐβγήκαν ἀπό τήν Πύλη τῶν Ἰχθύων, ἔκαναν τόν γύρο ὅλης τῆς δυτικῆς πλευρᾶς τῆς πόλεως καί τή στιγμή πού τὰ πρῶτα χαμόγελα τῆς αὐγῆς ἀπλώνονταν ἀπάνω στήν κορυφή τοῦ Ὄρους τῶν Ἐλαιῶν, ἔφθαναν στούς πρόποδες τοῦ Γολγοθᾶ καί κατηφόριζαν πρὸς τόν κῆπο τοῦ Μνημείου.

Ὁ θάνατος τρέφει τήν ἀγάπη, ἡ θλίψις τήν κάνει λατρεία: κρατῶντας τήν καρδιά της, πού φτεροκοποῦσε σάν πουλί λαβωμένο, πρώτη ἡ Μαγδαληνή ἔσπευσε πρὸς τόν Τάφο, πολύ μπροστά ἀπό τίς ἄλλες. Ἡ θλιμμένη Μάννα εἶχε μείνει πολύ πίσω καί ἔτρεχε γιά νά τίς προφθάσῃ. Τό αὐγινό ἀεράκι ἀνέμιζε τὰ πέπλα τῶν γυναικῶν ἐκείνων, πού τρέχοντας ἔσφιγγαν στήν ἀγκαλιά τους τὰ δοχεῖα μέ τὰ πολύτιμα μύρα. Ἦταν κάτι ἐξαιρετικό ἡ σκηνή αὐτή, πού εἶχε συνθέσει ὁ Πόνος καί διαιώνισεν ἡ Λατρεία: ἡ Γυναῖκα, ἐξαγιασμένη ἀπό τήν θλίψι τῆς Ἀγάπης, ἐγίνετο ἡ Μυροφόρος τῆς Ἰδέας.

Ἡ πόρτα τοῦ κήπου ἦταν ἀνοιχτή. Δειλές, διστακτικές, μή θέλοντας νά ἐκθέσουν σέ ξένα μάτια, στά μάτια τῶν Ρωμαίων φυλάκων, τό ἅγιο μυστικό τους, στάθηκαν στήν εἴσοδο. Ἀλλά ἡ θυελλώδης Μαγδαληνή εἶχε τολμήσει καί προχωρήσει πρὸς τόν Τάφο. Καί ἔξαφνα, μία κραυγή καταπλήξεως, θαυμασμοῦ, πόνου καί τρόμου μαζί, ἐτάραξε τή γαλήνη τῆς αὐγῆς: Τρομερός σεισμός εἶχε γίνει· οἱ φύλακες τῆς κουστωδίας ἀνετράπησαν μέ τό πρόσωπο στή γῆ· ἡ πέτρα πού ἔφραζε τόν Τάφο εἶχε παραμερισθῆ... Ἐξαλλη ἡ Μαγδαληνή ἐπλησίασε καί ἔρριξε μιά γοργή ματιά στό ἐσωτερικό τοῦ μνημείου: τὰ σάβανα ἦταν πεταμένα στό ἔδαφος· ὁ Νεκρός ἔλειπε, καί στή θέσι του καθόταν ἓνα πάγκαλλο πλάσμα μέ πρόσωπο λαμπρό σάν ἀστραπή καί φόρεμα διάφανο καί ὀλόλευκο σάν τό χιόνι!...

Στίς τρομαγμένες γυναῖκες κάτι εἶπε τό πλάσμα αὐτό: *«ἠγέρθη, οὐκ ἔστιν ὧδε... ἀλλά ὑπάγετε, εἶπατε ὅτι προάγει ὑμᾶς εἰς Γαλιλαίαν... ἐκεῖ αὐτόν ὄψεσθε...»* Ὁ νοῦς θαμβώνεται ὅταν ἡ καρδιά μιῆ μέ τή γλῶσσα τοῦ πόνου: Ἄκουσαν τὰ λόγια αὐτά τοῦ παραδόξου πλάσματος αἱ Μυροφόροι· μά ἓνα μόνο ἔνοιωθαν οἱ Γυναῖκες: Ἐκεῖνος ἔλειπε, Ἐκεῖνος εἶχε χαθῆ· εἶχαν ἔλθει νά κλείσουν τήν καρδιά τους στή γωνιά ἐκείνη καί συναντοῦσαν ἄβυσσο καί χάος... Ρίχτηκαν πίσω πρὸς τήν πόλι, τρέχοντας σάν

τρελλές... Μόνο ή Μαγδαληνή έμεινε στό δρόμο· τά γόνατά της λύθηκαν· έπεσε καί δόθηκε στό θρήνο του σπαραγμού. Ήξαφνα, πίσω της, μιά γλυκειά φωνή τήν έρώτησε γιά τήν αίτία τής λύπης της:

— Έσήκωσαν τόν Άφέντη μου καί δέν ξέρω ποῦ μου τόν πηγαν... άπεκρίθη άνάμεσα στους λυγμούς της.

Έγύρισε πίσω της· αισθανόταν κυριαρχημένη παράδοξα τή θέλησί της: Εΐδε κάποια μορφή συγχυμένη μέ τό πρωινό φώς· άκουσε τή φωνή της νά τήν ρωτά:

— Γιατί κλαΐς; ποιόν ζητεΐς;

Κάποιος άνθρωπος του κτήματος του Ίωσήφ θά τήν ρωτούσε, κάποιος συμπονετικός άνθρωπος, άν έκρινε άπό τή φωνή του. Ποιός ξέρει· μπορούσε αυτός νά ήξερε... Καί του άποκρίθηκε :

— Άν τόν έσήκωσες έσύ, άν ξέρης, πές μου ποῦ τόν πηγαν, καί έγώ θά τόν πάρω...

Καί ή φωνή αυτή τότε, άφραστα γλυκειά, γνώριμη φωνή, μιά φωνή άγαπημένη καί άξέχαστη, γεμάτη συμπόνια καί άγάπη, εΐπε καί πάλι — τήν έκάλεσε μέ τό όνομά της:

— Μαρία !

Έκάρφωσε τά μάτια της έπάνω του· στρόβιλος χαρᾶς τήν συνεπηρε· λαχτάρα όλβιότητας: Τόν άνεγνώρισε... Ήταν Έκεϊνος! Καί ένῶ σερνόταν νά τόν άγγίση μέ τά χέρια άπλωμένα, όλη ή ψυχή της χύθηκε σέ μιά κραυγή, μιά λέξι:

— Ραββουνί !

Μιά έπιτακτική κίνησης του ένοργάνου εκείνου όράματος τήν άνεχαΐτισε, καί ή φωνή του, χωρίς νά χάση τήν άπαλότητά της, άλλά σοβαρά τώρα, τής εΐπε:

— Μή μέ έγγίξεις, γιατί δέν άνέβηκα άκόμη προς τόν Πατέρα μου, άλλά πήγαινε καί πές στους άδελφούς μου, ότι άνεβαίνω σ' αυτόν, τόν Πατέρα μου καί Πατέρα σας, τόν Θεό μου καί Θεό σας...

*

Άπό τή στιγμή αυτή, τό μυστήριο της ζωής καί της έξελίξεως προσφέρεται σέ όλους που έχουν τή δύναμη καί τή θέληση νά τό μελετήσουν. Η βεβαιότης της Άναστασεως προσφέρει τήν άληθινή της διπλή έξήγησι: τήν ήθική καί πραγματική.

Μέσα άπό τήν καρδιά της γυναίκας άπεκαλύφθη στήν άνθρωπότητα ή μυσταγωγία της άγάπης ως βάσις της ήθικής καί πνευματικής της μεταμορφωτικής έξυψώσεως. Άλλά δέν άπεκαλύφθη ως όπτασία σέ όνειρο, άλλά ως πραγματικότης στά μάτια του ύλικου σώματος: Τό «άστρικό» σῶμα του Ίησοῦ, που άπεχωρίσθη άπό τό ύλικόν του σῶμα εϋθύς μόλις ή καρδιά του έπαυσε νά πάλλη έπάνω στον σταυρό, όσο άχνοϋφαντο, όσο λεπτό καί άν ήτο, διατηρούσε άκόμη κάποια ποσότητα ύλικών στοιχείων, που δέν του επέτρεπαν, κατά τόν νόμον της βαρύτητος των σωμάτων, «νά άναβή άμέσως προς τόν πατέρα του». Έπρεπε νά περάση λίγος καιρός, γιά νά άπαλλαγή άπό τά στοιχεία αυτά καί τό κατορθώση. Άλλά έπρεπε μαζί νά στηρίξη καί τήν βεβαιότητα προς τήν άνάστασίν του, προς τήν επιβίωσιν δηλαδή του ψυχοπνευματι-

κοῦ σώματος ὄλων τῶν ὄντων, γιατί, χωρίς τήν βεβαιότητα αὐτή, τό κολοσσιαῖον ἔργο του δέν θά ἤμποροῦσε νά ἐπιβληθῆ στόν κόσμο καί τόν κατακτήσῃ· οἱ μαθηταί του δέν θά εἶχαν τή δύναμι, τό θάρρος, τόν ἐνθουσιασμό, γιά νά κηρύξουν τό ἔργο αὐτό, καί τήν προθυμία τῆς θυσίας των, γιά νά τό ἐδραιώσουν ὡς θρησκείαν. Πρός τόν ἀπώτερον αὐτόν σκοπόν, τό πνευματικόν σῶμα τοῦ Ἰησοῦ ἐζωογόνησε μέ τίς ἀπαιτούμενες δυναμικότητες τῶν φυσικῶν γήινων στοιχείων (ἠλεκτρικά ἢ μαγνητικά ζωτικά στοιχεῖα), τό ψυχικόν σῶμα καί τό κατέστησε ὁρατόν (φαινόμενον φυσικόν καί ὄχι ὑπερφυσικόν, γιατί ὅλα εἶναι φύσις, εἴτε ὁρατή, εἴτε ἀόρατος). Καί ἐνεφανίσθη κατ' ἐπανάληψιν, — ἐλαφρός καί φευγαλέος σάν σκιά στήν πρώτη του ἐμφάνισι στή Μαγδαληνή, καί ἔπειτα — τίς πέντε ἀκόμη φορές — μέ περισσότερη δύναμι ζωῆς, φυσικότητος καί λάμψεως, — σῶμα ὀργανικό, ζωντανόν, ὅμοιον περιπίου μέ τό ὑλικόν γήινον σῶμα, πού ἄλλες πάλι φυσικές δυναμικότητες εἶχαν ἀποσυνθέσει καί συγχωνεύσει μέ τά γήινα στοιχεῖα πού τό εἶχαν πλάσει.

*

Οἱ πεποιθήσεις αὐτές τῶν «μυστηρίων» τῶν ἀρχαιοτάτων λαῶν (ἀνάγκη νά ἐπαναληφθῆ) δέν εἶναι ἀπλές ποιητικές ὁμορφίες καί ἀλληγορικές εἰκόνες, ἀλλά πραγματικότης. Ἡ «ἀνάστασις» εἶναι τό ἄγνωστον τῆς φύσεως ὁρατοποιούμενον· εἶναι «ὁ φωσφορισμός μέσα στά ὄρια τοῦ ὁρατοῦ» τῆς μυστικῆς ἐξακολουθήσεως τῆς ὑπάρξεως μετά τόν θάνατον τοῦ ὑλικοῦ σώματος· εἶναι ἡ βεβαίωσις τῶν ὑλικῶν ματιῶν διά τά ὁράματα καί τίς διαισθήσεις τοῦ πνεύματος. Δέν πρόκειται μόνον περί θρησκευτικῆς, φιλοσοφικῆς ἢ ποιητικῆς δογματολογίας ἢ φρασεολογίας· πρόκειται κυρίως περί φυσιολογίας ἐπιστημονικῆς. Ἡ «ἀνάστασις» εἶναι γεγονός πραγματικόν, πού ἀφορᾷ ὅμως μόνον τό ψυχοπνευματικόν σῶμα, καί ὄχι βέβαια τό ὑλικόν. Ἀλλά τότε ἡ ἐξαφάνισις τοῦ σώματος τοῦ Ἰησοῦ; Ἡμπορεῖ καί αὐτή νά ἐξηγηθῆ, ὅπως ἀναφέραμε πιο πάνω, μέ αἰτίες φυσικές. Σώματα μεγάλων μεμυημένων εἶχαν ἐξαφανισθῆ ἄλλοτε, πολύ πρὶν ἀπό τήν ἐποχήν τοῦ Ἰησοῦ, κατά τόν ἴδιον τρόπον: τοῦ Μωυσῆ, τοῦ Πυθαγόρα, τοῦ Ἀπολλωνίου τοῦ Τυανέως ἔπειτα.

Ἄλλ' αὐτά παρέλκουν ἐδῶ. Τό γεγονός εἶναι, ὅτι ἡ ἐξήγησις τῆς «ἀναστάσεως» δέν ἔχει μόνον ὄψιν μυστηριακήν, ἀλλά καί φυσιολογικήν· δέν εἶναι μόνον κήρυγμα πίστεως τῆς θρησκείας τοῦ Χριστοῦ καί ἄλλων προγενεστέρων θρησκειῶν, ἀλλά κήρυγμα ἐπιστήμης. Οἱ Σάδδουκαῖοι τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἰησοῦ ὑπάρχουν καί σήμερα ὑπό τήν μορφήν τῶν ὑλιστῶν καί τῶν ἀρνητῶν τῆς ἐπιστημονικῆς αὐτῆς δογματολογίας. Ἀλλά ἡ ἄρνησις των ἠμπόδισε καί ἐμποδίζει τόν ἀόρατον «φυσικόν» κόσμον νά ὑπάρχη; Καί νά ὁρατοποιῆται σιγά-σιγά, νά ἀποδεικνύεται ἐπιστημονικά, νά γίνεται χειροπιαστή πραγματικότης ἀνακαλύψεων καί ἐφευρέσεων; Ἡ ἱεραρχία τῶν κοσμογονικῶν Δυνάμεων τοῦ Σύμπαντος ἔχει εἰς τό ἐνεργητικόν της καί πολλά ἄλλα σύμπαντα ἐκτός τοῦ ὁρατοῦ. Καί μέρος τῶν συμπάντων αὐτῶν ἀπέκάλυψε στά κατάπληκτα μάτια τῶν Μυροφόρων καί τῶν μαθητῶν ἡ λευκή ὄπτασις τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Ἀπριλίου τοῦ 34.

Ἀναστάσιος-Μιλᾶνος Στρατηγόπουλος

<u>ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ</u>		
	ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΑ	Σελ.
ΦΑΡΑΧ		
Ἡ ἔννοια τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου	21 – 4 – 1970	2
ΩΡΙΓΕΝΗΣ		
Ἡ Μεγάλη Ἑβδομάς	20 – 4 – 1978	3
ΦΑΡΑΧ – ΣΩΚΡΑΤΗΣ – ΕΥΚΛΕΙΔΗΣ		
Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Κυρίου	9 – 4 – 1966	4
ΠΕΤΡΟΥΛΑ		
Ὁ ἑορτασμός τοῦ Πάσχα	30 – 4 – 1975	6
ΦΑΡΑΧ		
Ἡ ἔννοια τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς	1 – 5 – 1964	7
«Ἡ Ζωή ἐν Τάφῳ»	24 – 4 – 1975	9
ΜΑΘΗΤΗΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ		
Ἡ θυσία θεμελιώνει τόν σκοπόν	8 – 3 – 1965	10
ΦΑΡΑΧ		
Τό βαθύ νόημα τῆς θυσίας τοῦ Κυρίου	3 – 4 – 1969	12
ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ		
«Ἀνέστη ὁ Κύριος»	15 – 4 – 1974	12
ΦΑΡΑΧ		
Ἡ ἑσωτερική ἀνάστασις τοῦ ἀνθρώπου	30 – 4 – 1970	14
ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ Ο ΙΕΡΑΡΧΗΣ		
Ποία ἡ ἀποστολή τοῦ Κυρίου	4 – 4 – 1977	15
ΕΥΚΛΕΙΔΗΣ		
«Χριστός Ἀνέστη»	15 – 4 – 1974	16
ΑΣΠΑΣΙΑ		
«Ἀληθῶς Ἀνέστη»	16 – 4 – 1974	17
ΦΑΡΑΧ		
Ἡ ἀνάστασις τῶν ψυχῶν	20 – 4 – 1968	18
ΑΓΙΟΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ		
Ὁ ἑορτασμός τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου	2 – 4 – 1977	18
Ἄ.-Μ. Στρατηγόπουλος: Ἡ λευκή ὄπτασία τῶν Μυροφόρων		20
Σημείωμα τοῦ Ἐκδότη		1
Ἀνακοίνωσις		19

